

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

zo 6. februára 2007 *

Vo veci T-23/03,

CAS SpA, so sídlom vo Verone (Taliansko), v zastúpení: D. Ehle, advokát,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: X. Lewis, splnomocnený zástupca,
za právnej pomoci M. Nuñez Müller, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie z 18. októbra 2002 (REC 10/01) o žiadosti o odpustenie dovozného cla,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH
SPOLOČENSTIEV (piata komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudkyne M. E. Martins Ribeiro a K. Jürimäe,
tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. novembra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

A — Právna úprava preferenčného režimu

- ¹ Predmetná vec sa týka Dohody o pridružení, ktorá zakladá združenie medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom (EHS) a Tureckou republikou (ďalej len „dohoda o pridružení“), podpísanej v Ankare Tureckou republikou na jednej strane

a členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na druhej strane (ďalej len „strany dohody“). Dohoda o pridružení bola schválená rozhodnutím Rady 64/732/EHS z 23. decembra 1963 (Ú. v. ES 1964, 217, s. 3685; Mim. vyd. 11/011, s. 10). Účinnosť nadobudla 1. decembra 1964.

- 2 Cieľom dohody o pridružení podľa jej článku 2 nachádzajúceho sa v hlave I, ktorý sa týka zásad, je podporovať trvalé a vyrovnané posilňovanie obchodných a hospodárskych vzťahov medzi stranami dohody.
- 3 Zahŕňa prípravné obdobie, ktoré podľa článku 3 umožní Tureckej republike s pomocou Spoločenstva posilniť jej ekonomiku, prechodné obdobie, v priebehu ktorého je podľa článku 4 zabezpečené postupné zavedenie colnej únie a zblížovanie hospodárskych politík, a záverečné obdobie, ktoré je podľa článku 5 založené na colnej únii a zahŕňa posilňovanie koordinácie hospodárskych politík.
- 4 Strany dohody podľa článku 7 prijímú všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy, aby zabezpečili plnenie záväzkov vyplývajúcich z dohody o pridružení, a zdržia sa všetkých opatrení, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie jej cieľov.
- 5 Články 22 a 23 nachádzajúce sa v hlave III, venovanej všeobecným a záverečným ustanoveniam, upravujú zriadenie asociačnej rady, zloženej z členov vlád členských štátov, Rady a Komisie na jednej strane a z členov tureckej vlády na druhej strane (ďalej len „asociačná rada“), ktorá rozhoduje jednomyselne a má rozhodovaciu právomoc týkajúcu sa dosiahnutia cieľov stanovených dohodou o pridružení. Článok 25 zveruje tejto rade na návrh každej zo strán dohody právomoc rozhodnúť

akýkoľvek spor týkajúci sa uplatnenia alebo výkladu dohody o pridružení alebo ho predložiť Súdnemu dvoru.

- 6 Záverečné obdobie colnej únie nadobudlo účinnosť 31. decembra 1995 [článok 1 a článok 65 ods. 1 rozhodnutia asociačnej rady č. 1/95 z 22. decembra 1995 o vykonávaní záverečného obdobia colnej únie (Ú. v. ES L 35, 1996, s. 1), ďalej len „rozhodnutie č. 1/95“ alebo „základné rozhodnutie“].
- 7 Podľa článku 11 dohody o pridružení sa režim pridruženia rozširuje na poľnohospodárstvo a obchod s poľnohospodárskymi výrobkami podľa osobitných postupov, ktoré prihliadajú na spoločnú poľnohospodársku politiku Spoločenstva.

1. Právna úprava platná počas prechodného obdobia

- 8 Rozhodnutím č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji pridruženia rozhodla asociačná rada o znížení cla, ktoré bolo v Spoločenstve naďalej uplatniteľné pri dovoze na poľnohospodárske výrobky, ktoré pochádzajú z Turecka a zatiaľ neboli v Spoločenstve oslobodené od cla.
- 9 Podľa článku 1 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 4115/86 z 22. decembra 1986 o dovoze poľnohospodárskych výrobkov pochádzajúcich z Turecka do Spoločenstva (Ú. v. ES L 380, s. 16) výrobky uvedené v prílohe II Zmluvy EHS pochádzajúce z Turecka, s výnimkou výrobkov uvedených v prílohe tohto nariadenia, boli pustené do voľného obehu v Spoločenstve pri oslobodení od cla. Podľa článku 2 ods. 2 nariadenia č. 4115/86 boli za výrobky pochádzajúce z Turecka považované výrobky

spĺňajúce podmienky stanovené v rozhodnutí asociačnej rady č. 4/72 z 29. decembra 1972 o určení „výrobkov pochádzajúcich“ z Turecka na uplatnenie ustanovení prílohy č. 6 kapitoly I dodatkového protokolu k dohode o pridružení, pripojenom k nariadeniu Rady (EHS) č. 428/73 z 5. februára 1973, ktoré sa týkalo uplatnenia rozhodnutí asociačnej rady č. 5/72 a 4/72 (Ú. v. ES L 59, s. 73) a bolo zmenené a doplnené rozhodnutím asociačnej rady č. 1/75 z 26. mája 1975, pripojeným k nariadeniu Rady (EHS) č. 1431/75, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 428/73 (Ú. v. ES L 142, s. 1).

10 Podľa článku 1 rozhodnutia č. 4/72 sa za výrobky pochádzajúce z Turecka považujú:

„a) rastlinné výrobky vypestované v Turecku,

...

f) tovar získaný v Turecku vytvorením alebo premenou výrobkov uvedených pod písm. a) až e), aj vtedy, ak sú použité iné výrobky pri ich výrobe za podmienky, že výrobky, ktoré neboli získané v Turecku alebo v Spoločenstve, sa použijú iba dodatočne pri tejto výrobe“.

11 Nariadenie Komisie (EHS) č. 3719/88 zo 16. novembra 1988, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania systému dovozných a vývozných licencií a certifikátov s vopred stanovenou sadzbou náhrady pre poľnohospodárske výrobky

[*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 331, s. 1), sa uplatňuje na osvedčenia vydané nariadeniami uvedenými v jeho článku 1. Článok 28 ods. 4 uvedeného nariadenia stanovuje:

„4. Okrem toho členské štáty odošlú Komisii odtlačky úradných pečiatok a, keď je to potrebné, aj suchých razítok, ktoré používajú orgány oprávnené konať. Komisia o tom bude okamžite informovať ostatné členské štáty.“

¹² Rozhodnutím č. 5/72 z 29. decembra 1972 o metódach administratívnej spolupráce na uplatnenie článkov 2 a 3 dodatkového protokolu k dohode o pridružení (Ú. v. ES L 59, 1973, s. 74) stanovila asociačná rada pravidlo, podľa ktorého predloženie dôkazu vydaného na žiadosť vývozcu colnými orgánmi Tureckej republiky alebo členského štátu bolo na získanie preferenčného režimu nevyhnutné. Pre tovary prepravované priamo z Turecka do členského štátu ide o sprievodné osvedčenie A.TR.1 (ďalej len „osvedčenie A.TR.1“), ktorého vzor je pripojený k rozhodnutiu (článok 2). Tento vzor bol nahradený formulárom pripojeným k rozhodnutiu asociačnej rady č. 1/78 z 18. júla 1978, ktorým sa mení rozhodnutie č. 5/72 (Ú. v. ES L 253, s. 2). Tento vzor bol zase mierne zmenený rozhodnutím asociačnej rady č. 4/95 z 22. decembra 1995, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 5/72 (Ú. v. ES L 35, 1996, s. 48).

¹³ Článok 11 rozhodnutia č. 5/72 stanovuje, že členské štáty a Turecká republika si prostredníctvom svojich colných správ poskytnú vzájomnú pomoc pri kontrole pravosti a zákonnosti osvedčení, „s cieľom zabezpečiť správne uplatnenie ustanovení tohto rozhodnutia“.

14 Článok 12 rozhodnutia č. 5/72 napokon stanovuje:

„Turecká republika, členské štáty a Spoločenstvo prijímú každý v rozsahu, v akom sa ich týka, opatrenia nevyhnutné na vykonanie ustanovení rozhodnutia.“

15 Podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 4115/86 metódy administratívnej spolupráce, ktoré mali zabezpečiť prijímanie výrobkov uvedených v článku 1 so zníženým clom, boli určené rozhodnutím č. 5/72, ktoré bolo naposledy zmenené rozhodnutím č. 1/78.

2. Právna úprava platná počas záverečného obdobia

16 Rozhodnutie č. 1/95 podrobne upravuje uskutočnenie záverečného obdobia colnej únie. Jeho článok 29 stanovuje:

„Vzájomnú pomoc v colnej oblasti medzi správnymi orgánmi strán dohody upravujú ustanovenia prílohy 7, ktoré, čo sa týka Spoločenstva, pokrývajú oblasti vzťahujúce sa na Spoločenstvo.“

- 17 Článok 2 ods. 1 prílohy 7 rozhodnutia č. 1/95, týkajúci sa vzájomnej pomoci v colnej oblasti, stanovuje:

„Strany dohody si navzájom pomáhajú v oblastiach svojej pôsobnosti... s cieľom riadneho uplatňovania colných právnych predpisov, a to prostredníctvom predchádzania činnostiam porušujúcim tieto právne predpisy, odhaľovania a vyšetrovania takýchto činností.“

- 18 Článok 3 ods. 6 rozhodnutia č. 1/95 stanovuje, že výbor pre colnú spoluprácu určuje metódy administratívnej spolupráce.

- 19 Článok 5 ods. 2 rozhodnutia č. 1/96 výboru pre colnú spoluprácu z 20. mája 1996, ktorým sa vykonáva rozhodnutie č. 1/95 (Ú. v. ES L 200, s. 14), stanovuje, že potvrdením dokumentu nevyhnutného na umožnenie voľného pohybu dotknutého tovaru vzniká colný dlh pri dovoze. Podľa článku 6 tohto rozhodnutia preferenčné zaobchádzanie s poľnohospodárskymi výrobkami dovezenými z Turecka podlieha predloženiu dôkazu v podobe osvedčenia A.TR.1. Vzor tohto osvedčenia sa nachádza v prílohe I, ale článok 7 ods. 1 tohto rozhodnutia stanovuje, že formuláre upravené rozhodnutím č. 5/72 možno aj naďalej používať až do 30. júna 1997.

- 20 Článok 15 rozhodnutia č. 1/96 znie takto:

„S cieľom zabezpečiť správne uplatnenie tohto rozhodnutia členské štáty a Turecká republika si poskytujú, prostredníctvom svojich colných správ a v rámci vzájomnej pomoci podľa článku 29 a prílohy 7 základného rozhodnutia vzájomnú pomoc pri kontrole pravosti a zákonnosti osvedčení.“

21 Článok 13 ods. 2 rozhodnutia č. 1/96 uvádza:

„... Odsek 12 výpisu musí uvádzať číslo registrácie, dátum, oddelenie a krajinu vydania pôvodného osvedčenia...“

22 Príloha II bod II ods. 12 rozhodnutia č. 1/96 stanovuje, že údaje týkajúce sa odseku 12 sprievodného osvedčenia A.TR.1 vyplní príslušný orgán.

23 Nakoniec článok 4 rozhodnutia č. 1/96 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o voľnom obehú uvedené v základnom rozhodnutí, Colný kódex Spoločenstva a jeho vykonávacie ustanovenia, ktoré sú platné na colnom území Spoločenstva, a Colný kódex Turecka a jeho vykonávacie ustanovenia, ktoré sú platné na colnom území Tureckej republiky, sa uplatňujú pri obchode s tovarom medzi dvoma časťami colnej únie podľa podmienok ustanovených v tomto rozhodnutí.“

B — Colná právna úprava

1. Právna úprava odpustenia cla

24 Čo sa týka možnosti odpustenia cla na dovoze, článok 239 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej len „CKS“), znie takto:

„Dovozné clo... môže byť... odpustené aj v... prípadoch..., ak vyplýva z okolností, ktoré nie je možné považovať za podvodné konanie alebo hrubú nedbanlivosť dotknutej osoby. Prípady, kedy je možné toto ustanovenie uplatniť, a postupy na ich uplatnenie sa stanovujú v súlade s postupom výboru.“

- 25 Článok 905 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Spoločenstva (Ú. v. L 253, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3, ďalej len „vykonávacie nariadenie CKS“), obsahuje v odseku 1 tieto ustanovenia:

„Ak rozhodujúci colný orgán, ktorému bola predložená žiadosť o vrátenie alebo odpustenie podľa článku 239 (2) kódexu, nemôže prijať rozhodnutia na základe článku 899, pričom je žiadosť podporovaná dôkazmi, ktoré môžu zakladať špeciálnu situáciu vyplývajúcu z okolností, ktorým nemožno pripísať žiadny podvod alebo zjavné zanedbanie zo strany príslušnej osoby, členský štát, ktorý má toto oprávnenie, zašle prípad Komisii na vyriešenie podľa postupu ustanoveného v článkoch 906 až 909...“

- 26 Článok 904 písm. c) vykonávacieho nariadenia CKS stanovuje:

„Dovozné clo nebude vrátené alebo odpustené, ak jediným dôvodom žiadosti o vrátenie alebo prípadne odpustenie je:

...

- c) predloženie, na účely získania preferenčného sadzobného zaobchádzania s tovarom prihláseným do voľného obehu, dokumentov, o ktorých sa následne zistí, že boli sfalšované alebo neplatné na tento účel, aj keď boli takéto dokumenty predložené v dobrej viere.“

27 Článok 236 CKS stanovuje:

„Dovozné alebo vývozné clo bude vrátené ak sa zistí, že v čase, kedy bolo zaplatené, nebola suma tohto cla dlžná na základe právnych predpisov, alebo že bola zapísaná do účtovnej evidencie v rozpore s článkom 220 odsek 2.

Dovozné alebo vývozné clo bude odpustené, ak sa zistí, že v čase, keď toto bolo zapísané do účtovnej evidencie, nebolo dlžné na základe právnych predpisov alebo že bolo zapísané do účtovnej evidencie v rozpore s článkom 220 odsek 2.

Vrátenie alebo odpustenie nebude povolené, ak skutočností, ktoré viedli k zaplateniu alebo zapísaniu sumy cla do účtovnej evidencie, ktorá nebola dlžná na základe právnych predpisov, vyplývajú z úmyselného konania dotknutej osoby.

...“

- 28 Článok 220 ods. 2 písm. b) CKS stanovuje, že dodatočné zapísanie do účtovnej evidencie sa nevykoná, pokiaľ sa suma cla dlžná podľa zákona nezapísala do účtovných dokladov v dôsledku chyby na strane colných orgánov, ktorú osoba zodpovedná za zaplatenie cla nemohla zistiť, pričom na svojej strane konala v dobrej viere a dodržala všetky ustanovenia vyplývajúce z platných právnych predpisov týkajúcich sa colného vyhlásenia.

2. *Právna úprava pravidiel pôvodu*

- 29 Článok 20 CKS predovšetkým stanovuje:

„1. Ak vznikne colný dlh, sú clo a platby dlžné na základe právnych predpisov založené na Colnom sadzobníku Európskych spoločenstiev.

2. Ostatné opatrenia uvedené v zvláštnych predpisoch spoločenstva, týkajúce sa pohybu tovaru sa uplatnia, ak je to vhodné na základe tarifného zatriedenia tohto tovaru.

3. Colný sadzobník Európskych spoločenstiev obsahuje:

...

- d) zvýhodnené sadzobné zaobchádzania obsiahnuté v dohodách, ktoré spoločenstvo uzavrelo s niektorými krajinami alebo s niektorými skupinami krajín a ktoré upravujú poskytovanie zvýhodneného sadzobného zaobchádzania.“

30 Článok 27 písm. a) CKS znie takto:

„Pravidlá týkajúce sa preferenčného pôvodu stanovujú podmienky upravujúce nadobudnutie pôvodu, ktoré musí tovar splniť, aby sa naň mohli vzťahovať opatrenia podľa článku 20 odsek 3 písmeno d) alebo e). Tieto pravidlá sú ustanovené:

- a) v prípade tovaru zahrnutého v dohodách, ktoré sú zahrnuté v článku 20 odsek 3 písmeno d) v týchto zmluvách.“

31 Vykonávacie nariadenie CKS v znení uplatniteľnom na predmetný spor [článok 93, článok 92 zmenený a očíslovaný nariadením Komisie (ES) č. 3254/94 z 19. decembra 1994 (Ú. v. ES L 346, s. 1; Mim. vyd. 02/005, s. 326); ďalej len „článok 93 vykonávacieho nariadenia CKS“] stanovuje:

„1. Zvýhodnené krajiny oznámia Komisii názvy a adresy vládnych orgánov na ich území, ktoré môžu vydávať osvedčenia o pôvode na tlačive A, spolu so vzormi pečiatok používaných týmito orgánmi. Komisia zašle tieto informácie colným orgánom členských štátov.

2. Zvýhodnené krajiny taktiež oznámia Komisii názvy a adresy vládnych orgánov, ktoré môžu vydávať osvedčenia o pravosti uvedené v článku 86, spolu so vzormi pečiatok, ktoré používajú. Komisia zašle tieto informácie colným orgánom členských štátov.

3. Komisia uverejní v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (séria C) dátum, kedy nové zvýhodnené krajiny podľa článku 97 splnili povinnosti podľa odsekov 1 a 2.“

C — Právna úprava dôverného charakteru niektorých dokumentov

³² Článok 8 ods. 1 nariadenia (ES) č. 1073/1999 Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o vyšetrovaníach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91) znie takto:

„Utajenie a ochrana údajov

1. Informácie získané v priebehu externých vyšetrení v akejkoľvek forme sú chránené príslušnými predpismi.“

³³ Článok 9 ods. 2 toho istého nariadenia stanovuje:

„Vyšetrovacía správa a opatrenia uskutočnené po vyšetrovaníach

...

2. Pri vypracúvaní týchto správ treba zohľadňovať procesné požiadavky zakotvené vo vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu. Správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi. Vzťahujú sa na ne tie isté hodnotiace pravidlá, aké sú uplatňované na administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi a majú rovnakú hodnotu ako tieto správy.“

- 34 Článok 8 ods. 1 nariadenia Rady (EURATOM, ES) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste, vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi (Ú. v. ES L 292, s. 2; Mim. vyd. 09/001, s. 303), stanovuje:

„1. Informácie oznámené alebo získané akoukoľvek formou v zmysle tohto nariadenia podliehajú profesionálnemu tajomstvu a sú chránené tým istým spôsobom, ako sú podobné informácie chránené štátnou legislatívou členského štátu, ktorý ich získal a zodpovedajúcimi ustanoveniami platnými pre inštitúcie Spoločenstva.“

- 35 Článok 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) stanovuje:

„Výnimky

1. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

a) verejného záujmu týkajúceho sa:

— verejnej bezpečnosti,

— obrany a vojenských vecí,

— medzinárodných vzťahov,

— finančnej, menovej alebo hospodárskej politiky spoločenstva alebo niektorého členského štátu;

b) súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov.

2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

— obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby vrátane duševného vlastníctva,

- súdneho konania a právneho poradenstva,

- účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.“

Skutkové okolnosti

A — *Sporné dovozy*

³⁶ Žalobkyňa CAS SpA je spoločnosť založená podľa talianskeho práva, dcérska spoločnosť s 95,1 %-nou majetkovou účasťou spoločnosti Steinhauser GmbH (ďalej len „Steinhauser“) so sídlom v Ravensburgu (Nemecko). Podstatný predmet činnosti žalobkyne spočíva v prepracovaní dovezených koncentrátov ovocných štiav, súčasne vykonáva činnosť dovozcu týchto výrobkov v Taliansku. Spoločnosť Steinhauser udrzuje obchodné vzťahy predovšetkým so zahraničnými dodávateľmi.

³⁷ Medzi 5. aprílom 1995 a 20. novembrom 1997 žalobkyňa doviezla a uviedla do voľného obehu v Spoločenstve koncentrovanú jablkovú šťavu a koncentrovanú hruškovú šťavu, prihlásené ako pochádzajúce z Turecka. Tento typ výrobku bol do Spoločenstva dovezený na základe osvedčenia A.TR.1, pričom sa na tieto výrobky uplatnilo oslobodenie od cla podľa dohody o pridružení a dodatkového protokolu.

- 38 Podľa článku 29 rozhodnutia č. 1/95 colná správa v Ravenne (Taliansko) vykonala následnú kontrolu dokladov týkajúcu sa pravosti osvedčenia A.TR.1 D 141591, predloženého žalobkyňou v priebehu jednej z dovozných operácií v období od 5. apríla 1995 do 20. novembra 1997. V súlade s ustanoveniami uplatniteľnými v tejto oblasti bola žiadosť o overenie pravosti tohto osvedčenia zaslaná tureckým orgánom.
- 39 Listom z 15. mája 1998 turecké orgány oznámili colnej správe v Ravenne záver, podľa ktorého z vykonanej kontroly vyplynulo, že uvedené osvedčenie nie je pravé, lebo nebolo vydané tureckými colnými orgánmi. Okrem iného uviedli, že uskutočnia ešte ďalšie kontroly.
- 40 V dôsledku toho pristúpili talianske orgány k následnej kontrole 103 osvedčení A.TR.1 predložených žalobkyňou počas rôznych dovozných operácií.
- 41 Listom z 10. júla 1998 stále zastúpenie Tureckej republiky pri Európskej únii (ďalej len „turecké stále zastúpenie“) informovalo Komisiu, že 22 osvedčení A.TR.1 predložených žalobkyňou a označených v prílohe tohto listu, ktoré sa týkajú vývozov tureckej spoločnosti Akman do Talianska, boli nepravé (sfalšované). Komisia postúpila tento list talianskym colným orgánom listom z 20. júla 1998.
- 42 Európsky úrad pre boj proti podvodom Komisie [(UCLAF), predchodca OLAF-u] vykonal medzi 12. a 15. októbrom 1998, ako aj 30. novembrom a 2. decembrom 1998 kontroly v Turecku.

- 43 Turecké stále zastúpenie informovalo listom z 8. marca 1999 colnú správu v Ravenne, že 32 osvedčení A.TR.1 predložených žalobkyňou (ďalej len „sporné osvedčenia“) vrátane 18 osvedčení uvedených v prílohe listu z 10. júla 1998 nebolo ani vydaných, ani uznaných za platné tureckými orgánmi. Tieto osvedčenia sú označené v prílohe uvedeného listu.
- 44 Talianske colné orgány sa domnievali, že z korešpondencie medzi nimi, Komisiou, UCLAF-om a tureckými orgánmi vyplýva, že tieto orgány považujú 48 osvedčení A.TR.1 vrátane sporných osvedčení o vývoze do Talianska, ktorý uskutočnila žalobkyňa prostredníctvom tureckej spoločnosti Akman, za falošné alebo nezákonné.
- 45 V predmetnej veci sa 32 sporných osvedčení [ktoré predstavujú clo v celkovej výške 3 296 190 371 LIT (talianskych lír) alebo 1 702 340,25 eur] považovalo za falošné, keďže neboli ani vydané, ani uznané tureckými colnými orgánmi. Naopak, 16 ďalších osvedčení (ktoré predstavujú clo v celkovej výške 1 904 763 758 LIT alebo 983 728,38 eur) bolo vyhlásených za neplatné, keďže napriek tomu, že osvedčenia boli vydané tureckými colnými orgánmi, dotknuté tovary nepochádzali z Turecka.
- 46 Vzhľadom na to, že celkovo 48 osvedčení bolo vyhlásených za sfalšované alebo neplatné, na tovary, na ktoré sa tieto osvedčenia vzťahovali, sa nemohlo uplatniť preferenčné zaobchádzanie priznané dovozom tureckých poľnohospodárskych výrobkov.
- 47 V dôsledku toho talianska colná správa vyzvala žalobkyňu, aby zaplatila dlžné clo v celkovej výške 5 200 954 129 LIT, teda 2 686 068,63 eur.

B — *Trestné a správne konanie pred talianskymi orgánmi a orgánmi Spoločenstva*

- 48 Listom z 28. marca 2000 žalobkyňa zaslala colnej správe v Ravenne žiadosť o nezapočítanie *a posteriori* a o vrátenie vymáhaného dovozného cla, pričom vychádzala z článku 220 ods. 2 písm. b) a z článkov 236 a 239 CKS. Na podporu svojej žiadosti žalobkyňa poukázala na svoju dobrú vieru, nerozoznatelné chyby príslušných orgánov, ako aj nesplnenie povinností, ktoré im možno pričítať.
- 49 Listom z 15. mája 2000 talianske colné orgány informovali prokuratúru v Ravenne o skutočnostiach týkajúcich sa dovozov vykonaných žalobkyňou prostredníctvom sfalšovaných osvedčení. Po oboznámení sa s týmito skutočnosťami začala prokuratúra v Ravenne vyšetrovanie.
- 50 Rozsudkom z 20. decembra 2000 Tribunale civile e penale (Trestný a občianskoprávny súd) v Ravenne zastavil trestné stíhanie proti konateľovi žalobkyne B. Steinhauserovi, lebo dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.
- 51 Listom z 30. novembra 2001, ktorý bol doručený Komisii 12. decembra 2001, Talianska republika žiadala Komisiu, aby rozhodla o tom, či bolo dôvodné nepristúpiť k započítaniu *a posteriori* vymáhaného dovozného cla vo vzťahu k žalobkyňi podľa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS alebo o nariadení vrátenia tohto cla podľa článku 239 CKS.
- 52 V súlade s článkami 871 a 905 vykonávacieho nariadenia CKS žalobkyňa uviedla, že nevedela o prípade, ktorý talianske orgány predložili Komisii. Okrem toho žalobkyňa

vyjadrila svoj postoj a svoje pripomienky, ktoré boli talianskymi orgánmi postúpené Komisii v prílohe ich listu z 30. novembra 2001.

- 53 Listom z 3. júna 2002 považovala Komisia za potrebné vyžiadať si niektoré dodatočné informácie od talianskych orgánov, ktoré odpovedali listom zo 7. júna 2002.
- 54 Listom z 25. júla 2002 Komisia oboznámila žalobkyňu so svojím úmyslom nevyhovieť jej žiadosti. Pred prijatím konečného rozhodnutia však Komisia vyzvala žalobkyňu, aby jej poslala svoje prípadné pripomienky a aby sa nazretím do spisu oboznámila s dokumentmi, ktoré nie sú dôverné.
- 55 Zástupcovia žalobkyne 6. augusta 2002 v priestoroch Komisie nazreli do správneho spisu. Okrem iného podpísali vyhlásenie, že mali prístup k dokumentom uvedeným v jeho prílohe.
- 56 Listom z 15. augusta 2002 žalobkyňa predložila svoje pripomienky Komisii. Uviedla v nich najmä svoj postoj, podľa ktorého sa príslušné colné orgány dopustili vážnych chýb, ktoré nemohla odhaliť, teda chýb, ktoré tiež považuje za nesplnenie si povinností spôsobilé založiť špecifickú situáciu v zmysle článku 239 CKS.
- 57 Dňa 18. októbra 2002 Komisia prijala rozhodnutie REC 10/01 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktoré bolo žalobkyňi doručené 21. novembra 2002.

- 58 Komisia v prvom rade dospela k záveru, že bolo dôvodné vziať do úvahy dovozné clo, ktoré bolo predmetom žiadosti.
- 59 V druhom rade však Komisia dospela k záveru, že bolo dôvodné vrátiť dovozné clo v časti žiadosti týkajúcej sa 16 neplatných osvedčení, keďže žalobkyňa sa vo vzťahu k nej nachádzala v špecifickej situácii v zmysle článku 239 CKS.
- 60 V treťom rade, pokiaľ ide o 32 sporných osvedčení, Komisia naopak dospela k záveru, že okolnosti uvedené žalobkyňou nemohli založiť špecifickú situáciu v zmysle článku 239 CKS. V dôsledku toho Komisia rozhodla v článku 2 napadnutého rozhodnutia, že nebolo dôvodné vrátiť im zodpovedajúce dovozné clo vo výške 1 702 340,25 eur.
- 61 Nakoniec listom z 20. júna 2003 žalobkyňa zaslala Komisii žiadosť o prístup k ďalším dokumentom spisu. Komisia vyhovela tejto žiadosti listom z 10. júla 2003. Žalobkyňa napriek tomu do spisu už nenazrela.

C — Osvedčenie D 437214

- 62 Listom zo 17. decembra 2002 žalobkyňa oznámila Komisii, že osvedčenie A.TR.1 D 437214, zahrnuté medzi sporné osvedčenia, nebolo tureckými orgánmi vyhlásené za falošné, ale iba za neplatné. Komisia zaslala tento list talianskym colným orgánom 6. januára 2003.

- 63 Listom z 24. januára 2003 talianske colné orgány, odkazujúc na list tureckých colných orgánov z 8. marca 1999, ako aj na list UCLAF-u zo 6. mája 1999, uviedli, že toto osvedčenie bolo falošné.
- 64 Listom zo 4. marca 2003 Komisia vyzvala talianske colné orgány, aby informovali žalobkyňu o výsledku vyšetrovania týkajúceho sa osvedčenia A.TR.1 D 437214. Listom z 18. marca 2003, zaslaným žalobkyni, talianska colná správa potvrdila, že toto osvedčenie bolo falošné, keďže nebolo vydané tureckými orgánmi.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 65 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 29. januára 2003 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 66 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa rozhodol o otvorení ústnej časti konania. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov, aby predložili niektoré dokumenty a odpovedali na súbor písomných otázok Súdu prvého stupňa. Účastníci konania týmto výzvam vyhovel.
- 67 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na verejnom pojednávaní 15. novembra 2005.

68 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil článok 2 napadnutého rozhodnutia,
- zaviazal Komisiu nahradiť trovy konania.

69 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu,
- zaviazal žalobkyňu nahradiť trovy konania.

Právny stav

70 Táto žaloba je v podstate založená na troch žalobných dôvodoch, ktoré vyplývajú po prvé z porušenia práva na obranu, po druhé z porušenia článku 239 CKS a po tretie z porušenia článku 220 ods. 2 písm. b) CKS.

A — *O prvom žalobnom dôvode, týkajúcom sa porušenia práva na obranu*1. *Tvrdenia účastníkov konania*

- 71 Žalobkyňa uvádza, že jej právo na obranu bolo v priebehu správneho konania porušené. V podstate tvrdí, že hoci mala prístup k spisu obsahujúcemu listiny, na ktorých Komisia založila napadnuté rozhodnutie, nemala prístup k dokumentom majúcim rozhodujúci význam pre celkové posúdenie, ktoré Komisia vyvodila zo situácie. Okrem toho sa podľa nej niektoré dokumenty, do ktorých mohla nazrieť, ukázali ako neúplné. Nakoniec žalobkyňa uvádza, že preskúmanie spisu jej neumožnilo rozlíšiť medzi dokumentmi považovanými za dôverné a tými, ktoré dôvernými neboli, ani rozpoznať kritériá používané na tento účel.
- 72 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že jej neboli doručené tieto listiny zo spisu: 1. úplné zápisnice z kontrol UCLAF-u v Turecku; 2. úplná korešpondencia UCLAF-u a Komisie so stálym tureckým zastúpením a s príslušnými orgánmi v Turecku; 3. úplná korešpondencia medzi Komisiou a/alebo UCLAF-om a vnútroštátnymi colnými orgánmi, osobitne talianskymi colnými orgánmi, a 4. zápisnice zo zasadnutí výboru pre colnú spoluprácu týkajúce sa osvedčení A.TR.1 považovaných za nezákonné alebo falošné pri vývoze koncentrátov ovocných štiav a ďalšieho tovaru pochádzajúceho z Turecka.
- 73 Vo svojej replike žalobkyňa okrem iného uvádza, že nemohla získať informácie o kontrole UCLAF-u v Turecku počas októbra 1998, na ktorý sa odvoláva Komisia v odôvodnení č. 32 napadnutého rozhodnutia. Podľa žalobkyne z nazretia do spisu jednoducho vyplýva, že stretnutie medzi UCLAF-om a tureckým stálym zastúpením sa uskutočnilo 13. a 14. októbra 1998, čo vyplýva z listu UCLAF-u z 21. októbra 1998. Žalobkyňa tvrdí, že nemala vedomosť ani o listoch UCLAF-u zaslaných

tureckému stálemu zastúpeniu z 1. a 9. decembra 1998, o ktorých sa Komisia zmienila vo svojom vyjadrení k žalobe.

- 74 Žalobkyňa zastáva názor, že ňou označené dokumenty predstavujú súvislosť, ktorá je nie iba eventuálna, ale naopak priamo a veľmi úzko spätá s otázkou, či sú sporné osvedčenia skutočne sfaľované, alebo len nezákonné.
- 75 V druhom rade žalobkyňa popiera tvrdenie Komisie, podľa ktorého skutočnosť, že jej mandatár podpísal potvrdenie o oboznámení sa so všetkými dokumentmi majúcimi vzťah s predmetnou vecou, potvrdzuje, že mala prístup k všetkým listinám v spise. V tejto súvislosti žalobkyňa zdôrazňuje, že toto potvrdenie je predtlačným formulárom a že bez poznania všetkých dokumentov v spise sa nemôže účastník, ktorý pristúpi k nazretiu, úplne uspokojiť. Žalobkyňa tak tvrdí, že sa o potvrdení obsahujúcom zoznam dokumentov REC 10/01 a pripojenom k vyjadreniu Komisie k žalobe dozvedela až po oboznámení sa s touto prílohou.
- 76 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že niektoré dokumenty, ku ktorým mala prístup, boli neúplné, a teda nemala prístup k všetkým dokumentom pripojeným k tomuto potvrdeniu. V tejto súvislosti odmieta tvrdenie Komisie, podľa ktorého mohla nazrieť do všetkých správ o kontrole UCLAF-u v Turecku, a tvrdí, že mohla nazrieť iba do dokumentov týkajúcich sa správ o kontrole z 9. a 23. decembra 1998, pozostávajúcich z dvoch alebo troch strán.
- 77 V štvrtom rade žalobkyňa vo svojej replike popiera tvrdenie Komisie, že v každom prípade nemá právo na prístup k niektorým dokumentom, medzi ktorými sú správy z kontroly UCLAF-u, pretože sú dôverné. Žalobkyňa tvrdí, že tieto správy nielenže

nie sú dôverné, keďže ich dôvernosť nebola Komisiou preukázaná, ale navyše podobné správy boli v priebehu porovnateľných konaní pred Súdom prvého stupňa sprístupnené na nazretie.

- 78 Nedôverná povaha vyšetrovacích správ vyplýva z ustanovení nariadenia č. 1073/1999. Podľa žalobkyne v zmysle článku 9 ods. 2 tohto nariadenia vyšetrovacie správy predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi, a musí to tak byť *a fortiori* aj vtedy, keď ide o konania začaté pred európskymi súdmi.
- 79 Žalobkyňa nakoniec tvrdí, že listom z 20. júna 2003 predložila novú žiadosť o prístup k spisu podľa článku 255 ES po začatí tohto konania. Napriek tomu v dôsledku písomnej odpovede Komisie z 10. júla 2003 nenazrela do spisu, keďže Komisia uviedla, že toto nazretie sa týka výlučne dokumentov, ku ktorým už žalobkyňa mala prístup, medzi inými najmä dokumentov týkajúcich sa správ o kontrole UCLAF-u.
- 80 Komisia v zásade odmieta tvrdenia žalobkyne.
- 81 V prvom rade Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie vychádza výlučne z dôkazov, ku ktorým mala žalobkyňa prístup a ktoré sú už uvedené v predbežnom stanovisku Komisie vyjadrenom v jej liste z 25. júla 2002. Okrem toho tvrdí, že žalobkyňa mala 6. augusta 2002 prístup k spisu, ktorý bol podkladom pre napadnuté rozhodnutie, a že prostredníctvom písomného potvrdenia výslovne uznala, že mohla nazrieť do

všetkých dokumentov majúcich priamy alebo nepriamy vzťah so spisom. Komisia tvrdí, že zoznam dokumentov, ku ktorým mala žalobkyňa prístup, zahŕňa správy o kontrole UCLAF-u, bohatú korešpondenciu medzi UCLAF-om a rôznymi tureckými orgánmi, ako aj listy zasielané medzi Komisiou a/alebo UCLAF-om a vnútroštátnymi colnými orgánmi.

82 V druhej replike Komisia popiera tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého spis, do ktorého nazrela 6. augusta 2002, neobsahoval správy o kontrole UCLAF-u, ale len dokumenty týkajúce sa správ o kontrole. Komisia uvádza, že dotknuté dokumenty sú v skutočnosti stručnými pôvodnými správami z 9. decembra 1998 (č. 8279) a z 23. decembra 1998 (č. 8673), spísanými UCLAF-om, a nie iba jednoduchými zhrnutiami.

83 V druhom rade Komisia pripomína, že sa nepožaduje, aby ona sama z vlastného podnetu poskytla prístup k všetkým kontextovým dokumentom, ktoré majú iba eventuálny vzťah k predmetnému prípadu, ale naopak je úlohou dotknutej osoby prípadne žiadať prístup k takýmto dokumentom podľa článku 255 ES.

84 V predmetnej veci sú dokumenty, do ktorých žalobkyňa nemohla nazrieť, kontextovými dokumentmi. Komisia zdôrazňuje, že nová žiadosť o nazretie do spisu, predložená žalobkyňou 20. júna 2003, teda po prijatí napadnutého rozhodnutia, a odsúhlasená listom z 10. júla 2003, z právneho hľadiska nemôže mať nijaký vplyv. Žalobkyňa totiž nielenže nepostupovala v zmysle tejto žiadosti, ale navyše žiadosť predložená po skončení správneho konania a počas prekážky začatého konania vo veci a priori nemôže predstavovať zásah do procesných práv, ku ktorému došlo počas správneho konania predchádzajúceho tejto žiadosti.

- 85 V treťom rade Komisia zastáva názor, že na dotknuté dokumenty sa v nijakom prípade nevzťahuje právo na prístup k spisu, keďže majú dôverný charakter. V tejto súvislosti pripomína, že právo na prístup k spisu nezahŕňa právo na prístup k dokumentom dôverného charakteru, ako sú správy UCLAF-u alebo OLAF-u, korešpondencia Komisie s tretími štátmi a zápisnice zo stretnutí, na ktorých sa zúčastnili tretie štáty, ako aj korešpondencia medzi Komisiou a orgánmi členských štátov.
- 86 Okrem toho Komisia namieta relevantnosť výkladu článku 9 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999, ktorý podáva žalobkyňa. Podľa Komisie uvedené ustanovenie odkazuje na konečnú správu vydanú UCLAF-om podľa článku 9 ods. 1 nariadenia, zatiaľ čo článok 8 tohto nariadenia sa týka utajenia a ochrany údajov v dokumentoch vydaných OLAF-om.

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 87 Na úvod treba pripomenúť, že dodržiavanie práva byť vypočutý musí byť zabezpečené v rámci konania o vrátenie dovozného cla najmä vzhľadom na právomoc voľnej úvahy Komisie, keď prijíma rozhodnutie za použitia všeobecného ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní, uvedeného v článku 239 CKS (rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 2001, Kaufring a i./Komisia, nazývaný „Turecké televízory“, T-186/97, T-187/97, T-190/97 až T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 až T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 a T-147/99, Zb. s. II-1337, bod 152, a z 27. februára 2003, Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisia, T-329/00, Zb. s. II-287, bod 45).
- 88 Je totiž opodstatnené zdôrazniť, že v tejto oblasti zásada ochrany práv na obranu iba vyžaduje, aby dotknutý subjekt mohol riadne vyjadriť stanovisko k bodom, o ktoré sa

Komisia ťažiskovo opiera vo svojom rozhodnutí o odpustení, ale Komisia nemusí z vlastnej iniciatívy zabezpečiť prístup k dokumentom, ktoré eventuálne súvisia s konkrétnym prípadom, o ktorom rozhoduje v rámci žiadosti o odpustenie. Ak sa dotknutá osoba domnieva, že takéto dokumenty sú potrebné na preukázanie existencie špecifickej situácie a/alebo neexistencie hrubého zanedbania alebo podvodu u nej, je jej povinnosťou žiadať prístup k týmto dokumentom podľa ustanovení, ktoré boli prijaté inštitúciami na základe článku 255 ES (rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. júla 2002, *Hyper/Komisia*, T-205/99, Zb. s. II-3141, bod 63, a *Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisia*, už citovaný, bod 46).

89 Okrem iného treba pripomenúť, že čo sa týka správneho konania vo veci vrátenia cla, Súd prvého stupňa jasne uviedol, že žalovaná je povinná na žiadosť dotknutého účastníka konania umožniť prístup k všetkým administratívnym dokumentom, ktoré nemajú dôverný charakter a týkajú sa napadnutého rozhodnutia. V prípade, že takáto žiadosť nie je podaná, prístup k dokumentom, ktorými disponuje Komisia, nie je automatický (rozsudky Súdu prvého stupňa z 19. februára 1998, *Eyckeler & Malt/Komisia*, T-42/96, Zb. s. II-401, bod 81; zo 17. septembra 1998, *Primex Produkte Import-Export a i./Komisia*, T-50/96, Zb. s. II-3773, bod 64, a *Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisia*, už citovaný, bod 46).

90 Z hľadiska týchto zásad je potrebné preskúmať žalobný dôvod vychádzajúci z porušenia práva na obranu.

91 Najprv treba konštatovať, že žalobkyňa vo svojej žalobe výslovne pripúšťa, že mala prístup k všetkým dokumentom, ktoré mala Komisia a z ktorých vychádzala pri svojom rozhodnutí. Napriek tomu nemala prístup k dokumentom majúcim rozhodujúci význam pre celkové posúdenie, ktoré Komisia vyvodila z tejto situácie. V tejto súvislosti tvrdí, že dokumenty, ktoré jej boli predložené v rámci sprístupnenia spisu, sú neúplné. Uvádza, že nemohla nazrieť do dvoch správ o kontrole UCLAF-u z 9. a 23. decembra 1998 v ich celosti, ale iba do „správ týkajúcich sa správ o kontrole“. Takisto uvádza, že nemohla nazrieť do zápisnice o kontrole

Spoločenstva z októbra 1998, uvedenej v odôvodnení č. 32 napadnutého rozhodnutia, ako aj do listov UCLAF-u z 1. a 9. decembra 1998, zaslaných tureckému stálemu zastúpeniu, o ktorých sa zmieňuje Komisia v jej vyjadrení k žalobe.

- 92 V tejto súvislosti treba konštatovať, že dokumenty, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva, nie sú výslovne uvedené v napadnutom rozhodnutí. To nevylučuje, aby niektoré z nich nemohli byť podkladom na napadnuté rozhodnutie. Nemožno však prijať, že to platí aj pre celý súbor rozsiahlej korešpondencie, na ktorú sa žalobkyňa odvoláva. Prinajmenšom určitý počet z týchto dokumentov iba súvisí s predmetnou vecou.
- 93 Zvlášť nemožno pripustiť, a nijaká časť napadnutého rozhodnutia ani neumožňuje domnievať sa, že zápisnice zo stretnutí výboru pre colnú spoluprácu týkajúce sa osvedčení A.TR.1 vyhlásených za nezákonné alebo sfalšované boli pri vývoze koncentrátov ovocných štiav a ďalšieho tovaru pochádzajúceho z Turecka potrebné na odôvodnenie rozhodnutia. Rovnaký záver sa núka vo vzťahu k stanovisku colnej správy v Ravenne z 12. júna 1998, o ktorom sa Komisia zmienila v jej vyjadrení k žalobe a o ktorom žalobkyňa tvrdí, že doň nenazrela.
- 94 V každom prípade, ak dokumenty, ktoré neboli podkladom na napadnuté rozhodnutie, neboli oznámené, toto ich prípadné neoznámenie nie je podstatné, keďže v nijakom prípade nemôžu mať vplyv na napadnuté rozhodnutie. V dôsledku toho predmetný žalobný dôvod, pokiaľ sa týka neoznámenia týchto dokumentov, musí byť odmietnutý ako neúčinný.

- 95 To sa naopak nevzťahuje na neoznámenie dokumentov držaných Komisiou na účely odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.
- 96 V rámci preskúmania týchto dokumentov treba pripomenúť, že v predmetnej veci Komisia informovala žalobkyňu listom z 25. júla 2002 o svojej predbežnej analýze, podľa ktorej podmienky na vrátenie dovozného cla neboli splnené. Preto je nepochybné, že na základe tohto listu Komisie bola žalobkyňa schopná pred prijatím napadnutého rozhodnutia zaujať postoj a oboznámiť Komisiu so svojím stanoviskom o skutočnostiach, ktoré podľa Komisie odôvodňovali zamietnutie žiadosti o vrátenie.
- 97 Žalobkyňa nakoniec nespochybňuje uvedené zistenie, ale uvádza, že zásada dodržiavania práva na obranu bola porušená, keďže jej bol odmietnutý prístup k niektorým dokumentom, z ktorých Komisia vychádzala pri odôvodnení svojho rozhodnutia, alebo prinajmenšom preto, lebo tieto dokumenty neboli úplné.
- 98 Napriek tomu je nutné konštatovať, že v nadväznosti na list Komisie z 25. júla 2002 zástupca žalobkyne 6. augusta 2002 v priestoroch Komisie nazrel do spisu vzťahujúceho sa na napadnuté rozhodnutie. V priebehu tohto nazretia podpísal písomné vyhlásenie, v ktorom výslovne potvrdzuje, že mal prístup k všetkým dokumentom majúcim priamy aj nepriamy vzťah so sporným spisom. K tomuto vyhláseniu bol navyše pripojený zoznam všetkých dokumentov, ku ktorým mal uvedený zástupca prístup.
- 99 Treba tiež zdôrazniť, že tento zoznam spomína správy o kontrole UCLAF-u z 9. a 23. decembra 1998 s číslami 8279 a 8673. V rámci odpovede na písomnú otázku Súdu prvého stupňa Komisia predložila dve správy majúce uvedené čísla. Na pojednávaní oznámila Súdu prvého stupňa, že v skutočnosti sú to úplné stručné

správy na jednej strane z 9. decembra 1998, ktorá sa týka kontroly vykonanej od 12. do 15. októbra 1998 (č. 8279), a na druhej strane z 23. decembra 1998, ktorá sa týka vyšetrovania vedeného od 30. novembra do 2. decembra 1998 (č. 8673), a že v súvislosti s dvomi kontrolami UCLAF-u nebola vypracovaná nijaká ďalšia správa. Súd prvého stupňa sa domnieva, že vzťah medzi číslami uvedenými na prvej strane správy a číslami, ktoré boli uvedené na zozname pripojenom k vyhláseniu zástupcu žalobkyne zo 6. augusta 2002, preukazuje, že žalobkyňa v rozpore s tým, čo uvádza, mala prístup k správam o kontrole. Čo sa týka žiadosti žalobkyne o prístup k zápisnici z kontroly Spoločenstva z októbra 1998, postačí konštatovať, že takáto zápisnica neexistuje. Ako spresnila Komisia na pojednávaní, na jednej strane je totiž správa č. 8279 jedinou správou vypracovanou z kontroly vykonanej od 12. do 15. októbra 1998 a na druhej strane v napadnutom rozhodnutí nebol uvedený nijaký odkaz na takúto zápisnicu.

100 Ďalej, pokiaľ ide o listy UCLAF-u z 1. decembra a 9. decembra 1998, na ktoré žalobkyňa poukázala, na jednej strane treba konštatovať, že zoznam zo 6. augusta 2002, uvádzajúci dokumenty, ku ktorým mala žalobkyňa prístup, odkazuje na list UCLAF-u č. 8281 z 9. decembra 1998, zaslaný tureckému stálemu zastúpeniu, z čoho vyplýva, že žalobkyňa mala k tomuto dokumentu riadny prístup. Na druhej strane, čo sa týka listu s dátumom 1. december 1998, Komisia v rámci písomnej otázky Súdu prvého stupňa spresnila, že tento list neexistoval a že odkaz v jej vyjadrení k žalobe na list UCLAF-u z 1. decembra 1998 bol omyl. Treba uviesť, že toto spresnenie je potvrdené listom zo 6. augusta 2002, ktorý s dátumom 1. december 1998 spomína len list tureckého ministra spravodlivosti zaslaný UCLAF-u.

101 Pokiaľ ide o oznámenia, ktoré si zasielali Komisia a UCLAF s tureckými orgánmi a s vnútroštátnymi colnými orgánmi členských štátov, stačí zdôrazniť, že nijaká skutočnosť neumožňuje domnievať sa, že Komisia založila napadnuté rozhodnutie na iných dokumentoch ako na tých, ktoré sú uvedené v spise, ku ktorému mala žalobkyňa prístup počas nazretia 6. augusta 2002.

- 102 Žalobkyňa v priebehu správneho konania nepredložila nijakú žiadosť o prístup k iným častiam spisu. Čo sa týka žiadosti, ktorú predložila po prijatí napadnutého rozhodnutia a po začatí tohto konania, je nutné konštatovať, že nie je relevantná na posúdenie prípadného dotknutia sa práva žalobkyne na obranu v priebehu správneho konania a nemôže mať vplyv na zákonnosť uvedeného rozhodnutia. V každom prípade je opodstatnené uviesť, že Komisia listom z 10. júla 2003 oznámila žalobkyňi, že je jej dovolené nazrieť do dotknutých dokumentov v súlade so žiadosťou podanou podľa článku 255 ES. Žalobkyňa však na túto výzvu nereagovala.
- 103 V dôsledku toho musí byť prvý žalobný dôvod odmietnutý.

B — O druhom žalobnom dôvode, vychádzajúcom z porušenia článku 239 CKS

- 104 Predmetný žalobný dôvod sa opiera o štyri časti. Prvá časť sa týka nesprávneho posúdenia sprievodného osvedčenia A.TR.1 D 437214. Druhá a tretia časť sa zaoberajú vážnym nesplnením si povinností zo strany tureckých orgánov a nadväzne Komisiou. Posledná, štvrtá časť sa týka neexistencie hrubej neobanlivosti zo strany žalobkyne a posúdenia podnikateľských rizík.

1. O sprievodnom osvedčení A.TR.1 D 437214

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 105 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia pochybila v spornej časti napadnutého rozhodnutia, keď zahrnula osvedčenie A.TR.1 D 437214 medzi osvedčenia vyhlásené za nepravé.

Podľa žalobkyne z jednotlivých častí spisu vyplýva, že toto osvedčenie malo byť považované iba za neplatné a v dôsledku toho malo byť zodpovedajúce clo vrátené. Viaceré časti spisu preukazujú, že turecké orgány nevyhlásili osvedčenie D 437214 za nepravé. Žalobkyňa upozornila Komisiu na túto chybu listom zo 17. decembra 2002.

- 106 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, že jedine list tureckej colnej správy (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) z 8. marca 1999, zaslaný talianskej colnej správe, by mohol svedčiť v prospech nepravosti tohto osvedčenia. Napriek tomu v ňom nie je špecifikované, či je nezákonné alebo nepravé, len jednoducho uvedené, že „nebolo vydané a osvedčené tureckým colným úradom“ (was not issued and endorsed by our customs office).
- 107 V druhom rade žalobkyňa zastáva názor, že tento list bol zrušený tureckými orgánmi, pričom najmä v liste tureckého stáleho zastúpenia z 22. apríla 1999 je jasne uvedené, že dotknuté osvedčenie „[nebolo] správne a [nebolo] vydané podľa pravidiel“ ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), čo znamená, že bolo vydané nesprávne.
- 108 Žalobkyňa vo svojej replike poukazuje na to, že termín „not correct“ zrozumiteľne vyjadruje, že dotknuté osvedčenie bolo nesprávne. Dodatok „not issued according to the rules“ umožňuje iba jediný výklad, že turecký colný orgán spracoval a vydal toto osvedčenie v rozpore s pravidlami o pôvode tovaru v Turecku. Uvedené tvrdenie posilňuje veta „predpokladalo sa, že tieto dokumenty boli vydané v rámci režimu tranzit“ (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), použitá v tom istom liste. Turecký colný orgán teda pripustil, že tiež vydal sprievodné osvedčenia v režime tranzit, inak povedané, pre koncentráty jablkových štiav pochádzajúce z Iránu, pozmenené v rámci režimu aktívny zušľachťovací styk v Turecku.

109 V treťom rade žalobkyňa zdôrazňuje, že list tureckého stáleho zastúpenia z 22. apríla 1999 spomína spolu s osvedčením A.TR.1 D 437214 ďalšie dve sprievodné osvedčenia, označené C 982920 a C 982938. Turecké stále zastúpenie sa domnievalo, že tieto osvedčenia „[neboli] správne a neboli vydané podľa pravidiel“ ([were] not correct and were not issued according to the rules), a to bez toho, aby medzi nimi rozlišovalo. Žalobkyňa však žiadala vrátenie dovozného cla týkajúceho sa týchto dvoch osvedčení. Talianske colné orgány ich vyhlásili za neplatné a boli zahrnuté medzi tie osvedčenia, vo vzťahu ku ktorým napadnuté rozhodnutie priznáva vrátenie cla. Žalobkyňa teda tvrdí, že nevidí nijaký dôvod na to, aby osvedčenie D 437214 bolo z faktického aj právneho hľadiska predmetom iného posúdenia ako toho, ktoré sa týka osvedčení C 982920 a C982938. V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, list z 22. apríla 1999 nepriniesol nijakú výslovnú opravu listu z 8. marca 1999, keďže naň výslovne neodkazoval a obmedzil sa na predchádzajúce oznámenia.

110 V štvrtom rade žalobkyňa tvrdí, že správnosť jej tvrdenia rovnako potvrdzuje list tureckého stáleho zastúpenia z 10. augusta 1999. Na strane 3 pod X tohto listu je znova potvrdené, že sprievodné osvedčenia uvedené v liste z 22. apríla 1999 vrátane osvedčenia D 437214 boli vydané v režime tranzit pre jablkovú šťavu nepochádzajúcu z Turecka. Tento list ďalej neuvádza, že uvedené osvedčenia boli nepravé alebo sfaľšované. List UCLAF-u tureckému stálemu zastúpeniu z 9. decembra 1998 obsahuje rovnaké posúdenie, pričom osvedčenie A.TR.1 D 437214 považuje za „nesprávne“ (not correct).

111 Žalobkyňa nakoniec vo svojej replike spochybňuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého list talianskej colnej správy z 24. marca 2003 potvrdzuje nepravosť dotknutého osvedčenia. Podľa žalobkyne naň talianske orgány odkazujú iba v liste tureckej colnej správy z 8. marca 1999, avšak bez toho, aby spomínali aj pripojený list tureckého stáleho zastúpenia z 22. apríla 1999. Navyše list talianskeho ministra financií z 18. mája 1999, nachádzajúci sa v prílohe spisu, sa pravdepodobne týka listu tureckého stáleho zastúpenia z 22. apríla 1999 a osvedčenia D 437214, keď uvádza,

že išlo o nepravé osvedčenie. Talianske colné orgány tiež zaslali novú žiadosť o spresnenie tureckej colnej správy vo veci posúdenia osvedčenia D 437214, avšak tá dosiaľ neodpovedala.

- 112 Komisia najskôr zdôrazňuje, že podľa právnej úpravy uplatniteľnej v predmetnej veci v rámci dohody o pridružení prislúcha určenie, či sú osvedčenia pochádzajúce z Turecka pravé, alebo nie, príslušným tureckým orgánom. V tejto súvislosti Komisia pripomína, že Súd prvého stupňa rozhodol v už citovanom rozsudku Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisía (bod 77), že Komisia mohla prijať vyhlásenia španielskych orgánov o pravosti výpisov z osvedčení o dovoze a že nijaké dodatočné vyšetrovanie nebolo z jej strany nevyhnutné. Podľa Komisie, ak môže dôverovať vyhláseniam orgánov členských štátov týkajúcim sa pravosti takýchto dokumentov, to isté *a fortiori* platí, pokiaľ ide o orgány tretieho štátu, ktorý nie je viazaný Zmluvou ES a ktorý v tejto oblasti nepodlieha právomoci Komisie.
- 113 Komisia ďalej spochybňuje výklad niektorých uvedených listov, ktorý podáva žalobkyňa, a tvrdí, že keďže bolo dotknuté osvedčenie vyhlásené za falošné tureckými orgánmi, nemožno jej pričítať nijaké pochybenie.
- 114 Komisia fakticky tvrdí, že list tureckej colnej správy z 8. marca 1999 musí byť chápaný v tom zmysle, že predmetné osvedčenie bolo vyhlásené za falošné, pretože nebolo vydané tureckými colnými orgánmi. Podľa Komisie turecké orgány sa už nikdy a v nijakom dokumente nezaoberali ich zistením z 8. marca 1999, podľa ktorého dotknuté sprievodné osvedčenie nebolo vydané ich správami.

- 115 V prvom rade Komisia tvrdí, že v liste z 22. apríla 1999 sa turecké stále zastúpenie nezaoberalo predchádzajúcim zistením, podľa ktorého bolo osvedčenie falošné, ale iba určilo, že nebolo správne a nebolo vydané v súlade s uplatniteľnou právnou úpravou.
- 116 V druhom rade sfalšovanie tohto osvedčenia potvrdil UCLAF listom zo 6. mája 1999, ako aj talianska ústredná colná správa listom z 18. mája 1999 a na tieto dva listy sa odvolávajú talianske colné orgány v liste z 24. januára 2003, zaslanom Komisii. Žalobkyňa bola o týchto zisteniach oboznámená listom z 18. marca 2003.
- 117 V treťom rade talianske colné orgány v listoch zo 7. júna 2002 a z 10. septembra 2003 Komisii takisto potvrdili, že turecká colná správa dospela k záveru o sfalšovaní osvedčenia.
- 118 V štvrtom rade Komisia zastáva názor, že listom z 22. augusta 2003, zaslaným talianskej colnej správe, turecká colná správa opäť potvrdila svoje zistenie z 8. marca 1999 a uviedla, že predmetné osvedčenie bolo sfalšované. Okrem iného v ňom bolo spresnené, že zodpovedný inšpektor tureckej colnej správy znova preskúmal tento prípad a dospel k záveru o sfalšovaní tohto osvedčenia.
- 119 Komisia nakoniec zdôrazňuje skutočnosť, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého turecká colná správa tiež vydala sprievodné osvedčenia pre tranzitný obchod, je nepodstatné. Podľa Komisie žalobkyňa odkazuje na nepresné sprievodné osvedčenia, ktoré nie sú predmetom tohto konania. Na druhej strane nepresné osvedčenia, na

ktoré sa žalobkyňa odvoláva, neboli vydané tureckými orgánmi pre tranzitný obchod, ale naopak sa týkali tovaru pochádzajúceho z tranzitného obchodu.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- ¹²⁰ Podľa ustálenej judikatúry určenie pôvodu tovaru je založené na rozdelení úloh medzi orgánmi vyvážajúceho štátu a orgánmi dovážajúceho štátu v tom zmysle, že pôvod je stanovený orgánmi vyvážajúceho štátu, pričom kontrola činnosti tohto režimu je zabezpečená vďaka spolupráci medzi dotknutými správami. Tento systém je odôvodnený tým, že orgány vyvážajúceho štátu majú lepšiu možnosť priamo overiť okolnosti, ktoré podmieňujú pôvod (rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 1996, *Faroe Seafood a i.*, C-153/94 a C-204/94, Zb. s. I-2465, bod 19).
- ¹²¹ Tento systém môže fungovať iba vtedy, ak colná správa dovážajúceho štátu uzná posúdenie oprávnene vykonané orgánmi vyvážajúceho štátu (rozsudok *Faroe Seafood a i.*, už citovaný, bod 20). Uznanie týchto rozhodnutí colnými správami členských štátov je nevyhnutné na to, aby Spoločenstvo tiež mohlo žiadať od orgánov iných pripojených štátov v rámci pravidiel o voľnom obchode dodržiavanie rozhodnutí vydaných colnými orgánmi členských štátov o pôvode tovaru vyvezeného zo Spoločenstva do týchto štátov (rozsudok Súdneho dvora z 12. júla 1984, *Les Rapides Savoyards*, 218/83, Zb. s. 3105, bod 27).
- ¹²² V prípade, ako je tento, je na určenie, či Komisia správne dospela k záveru o sfalšovaní osvedčení D 437214, nevyhnutné preskúmať korešpondenciu medzi ňou, talianskymi colnými orgánmi a príslušnými tureckými orgánmi. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že pokiaľ ide o časť napadnutého rozhodnutia týkajúcu sa

sfalšovaných osvedčení, Komisia vychádzala predovšetkým z listu tureckých orgánov z 8. marca 1999, zaslaného colnej správe v Ravenne.

123 Tento list obsahuje v prílohe zoznam 32 osvedčení považovaných tureckými orgánmi za falzifikáty, medzi ktorými je aj osvedčenie D 437214. V tomto ohľade je opodstatnené konštatovať, že termíny, ktoré použili turecké orgány v tejto písomnosti, a to „osvedčenia, ktoré sú uvedené v prílohe, nie sú správne a neboli vydané ani osvedčené naším colným úradom“ (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), jasne naznačujú, že uvedené orgány dospeli k záveru o sfalšovaní týchto osvedčení.

124 Je však nutné konštatovať, že z porovnania medzi obsahom listu z 8. marca 1999 a obsahom nasledujúcich oznámení tureckých orgánov vyplývajú nejasnosti, pokiaľ ide o posúdenie osvedčenia D 437214. List tureckého stáleho zastúpenia z 22. apríla 1999, zaslaný UCLAF-u a napísaný v angličtine, odkazuje na šesť osvedčení vrátane sporného osvedčenia a považuje ich za „nesprávne a nezodpovedajúce pravidlám pôvodu“ (not correct and... not issued according to the rules). Podľa toho istého listu bolo šesť uvedených osvedčení vydaných pre tranzitný obchod.

125 Zdá sa preto, že rozdiel medzi zisteniami vysvetlenými v liste z 8. marca 1999 a tými, ktoré sú uvedené v liste z 22. apríla 1999, vyplýva z výkladu výrazu „not correct... and not issued according to the rules“. Aj keď vyjadrenie „nesprávny“, prevzaté v listoch UCLAF-u z 9. decembra 1998, nerieši otázku prípadného falšovania, nič to nemení na skutočnosti, že tento výraz bolo možné vykladať tak, že sporné osvedčenia neboli sfalšované.

- 126 Vzhľadom na uvedené nejasnosti nemohli byť sfalšovanie, alebo jednoducho nezákonnosť osvedčenia D 437214 s istotou vyvedené z informácií, ktorými Komisia disponovala pred prijatím napadnutého rozhodnutia. Tvrdenia Komisie založené na obsahu listov talianskych orgánov s dátumom 24. január 2003 a 7. jún 2002 tento záver nijako nevyvracajú.
- 127 Predovšetkým list z 24. januára 2003 odkazuje na dva listy, konkrétne list UCLAF-u zo 6. mája 1999 a list ústredného colného riaditeľstva v Ríme z 18. mája 1999. Je nutné konštatovať, že tieto listy vychádzajú zo zistení obsiahnutých v liste tureckých orgánov z 22. apríla 1999. A pokiaľ ide o list zo 7. júna 2002, zdá sa, že ten sa obmedzuje na označenie osvedčení považovaných za sfalšované, opierajúc sa najmä o list tureckých orgánov z 8. marca 1999 bez doplnenia nových informácií. Žalobkyňa upozornila Komisiu listom z 12. novembra 2001, že z listu tureckého stáleho zastúpenia z 22. apríla 1999 vyplývalo, že osvedčenie D 437214 malo byť vyhlásené za nesprávne a nie za sfalšované.
- 128 Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na poukázané rozdiely Komisia nemohla. platne dospieť k záveru o sfalšovaní osvedčenia D 437214 pred prijatím napadnutého rozhodnutia.
- 129 Treba však zdôrazniť, že v dôsledku žiadosti podanej žalobkyňou listom zo 17. decembra 2002, to znamená po prijatí napadnutého aktu, Komisia opäť žiadala od talianskych orgánov informácie o posúdení dotknutého osvedčenia. Tie považovali za nevyhnutné požiadať turecké orgány o dodatočné objasnenia. Listom z 22. augusta 2003 turecké orgány nielenže potvrdili závery uvedené v ich liste z 8. marca 1999, ale tiež uviedli, že ich colný inšpektor dospel k záveru, že išlo o falzifikáty, čím rozptýlili všetky pochybnosti týkajúce sa falošného charakteru osvedčenia D 437214.

130 Treba preto konštatovať, že až od potvrdenia obsiahnutého v tomto poslednom oznámení umožnili informácie zo správneho spisu Komisii s istotou tvrdiť, že predmetné osvedčenie bolo nepravé. V dôsledku toho a s ohľadom na už uvedené skutočnosti nemohla Komisia platne odmietnuť vrátenie cla týkajúceho sa tovaru, na ktorý sa vzťahuje osvedčenie D 437214, v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, ale vzhľadom na uvedené skutočnosti sa mala obmedziť na odloženie tohto vrátenia.

131 Jednako však toto zistenie nepostačuje na to, aby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené.

132 Žalobkyňa napokon nemá nijaký právny záujem na zrušení z dôvodu formálnej chyby rozhodnutia v prípade, ak zrušenie rozhodnutia môže viesť iba k vydaniu nového rozhodnutia, vo svojej podstate zhodného so zrušeným rozhodnutím [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. decembra 2003, Audi/ÚHVT (TDI), T-16/02, Zb. s. II-5167, body 97 a 98 a tam citovanú judikatúru]. V predmetnej veci teda z bodu 129 vyplýva, že osvedčenie D 437214 musí byť považované za falošné.

133 Treba sa preto domnievať, že žalobkyňa nemá nijaký legitímny záujem na čiastočnom zrušení napadnutého rozhodnutia, keďže môže viesť iba k vydaniu nového rozhodnutia, vo svojej podstate zhodného. Predmetná časť druhého žalobného dôvodu musí byť preto odmietnutá ako neúčinná.

2. O nesplnení povinnosti připsatel'nom tureckým orgánom

134 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že turecké orgány hrubo porušili povinnosti, ktoré im vyplývajú z dohody o pridružení a z jej dodatkových ustanovení. Nielenže zakrývali pravdu tým, že považovali 32 osvedčení za falošné, ale aj systematicky nezákonne postupovali vydávaním sprievodných osvedčení pre tovary nepochádzajúce z Turecka. Podľa žalobkyne preferenčný režim upravený dohodou o pridružení bol porušený s cieľom vyviezť do Európskej únie s preferenčnými sadzbami značné množstvá tovaru pochádzajúceho z tretích krajín, označujúc ich za turecké výrobky za pomoci vyhotovenia sprievodných osvedčení. Táto politika je zrejma z veľmi vysokého tempa, na základe ktorého turecké dovozy a vývozy vzrástli v rokoch 1993 – 1996. V predmetnej veci sporné osvedčenia predstavujú pravé dokumenty, ktoré boli zaregistrované a vydané colným úradom v Mersine (Turecko).

135 Komisia v zásade odmieta tvrdenia žalobkyne a uvádza, že celá žaloba spočíva na tvrdení, podľa ktorého 32 sporných osvedčení nepredstavuje falzifikáty, ale bolo naopak vydaných tureckými colnými orgánmi v Mersine, ktoré vo vzťahu k nej prijali klamlivé rozhodnutia. Podľa Komisie však žalobkyňa nie je schopná predložiť najmenší dôkaz na podporu tohto tvrdenia, vyvráteného okrem iného jasnými a presnými vyhláseniami tureckých orgánov.

a) O vzoroch pečiatok a podpisov

Tvrdenia účastníkov konania

136 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, že odtlačky pečiatok a podpisy na sporných osvedčeniach svedčia o tom, že pravdepodobne boli vydané a osvedčené tureckými orgánmi.

137 Podľa žalobkyne turecká ústredná colná správa potvrdila, že Komisii zaslala vzory odtlačkov pečiatok, ktoré boli odovzdané všetkým vnútroštátnym colným orgánom Spoločenstva pred rokom 1995. Na podporu tohto tvrdenia žalobkyňa uvádza, že taliansky minister financií jej dal súhlas na vyhotovenie fotokópií piatich dokumentov, ktorými disponovala aj Komisia, potvrdzujúcich skutočnosť, že turecké orgány odovzdali talianskym orgánom a Komisii kópie predmetných vzorov.

138 Talianske colné orgány, ktoré mali k dispozícii kópie originálnych pečiatok, pristúpili k ich porovnaniu s pečiatkami a podpismi na sporných osvedčeniach a napriek tomu ich prijali. Okrem toho kópie sporných osvedčení, považovaných za nepravé alebo sfalšované, sa neodlišujú od iných osvedčení, považovaných za zákonné. Navyše pečiatky používané na osvedčeniach, alebo prinajmenšom na kópiách, sú sčasti zle odtlačené a ťažko čitateľné. Colníci v Mersine žalobkyni potvrdili, že pečiatky, ktoré používali, boli ťažko čitateľné.

139 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že povinnosť tureckých orgánov zaslať Komisii vzory odtlačkov pečiatok a podpisov používaných ich colnými úradmi na overenie osvedčení o preprave tovaru vyplýva tak z preferenčného režimu stanoveného Tureckou republikou, ako aj z článku 93 vykonávacieho nariadenia CKS. Na rozdiel od toho, čo sa domnieva Komisia, článok 4 rozhodnutia č. 1/96 odkazuje na článok 93 vykonávacieho nariadenia CKS a prispôsobuje ho v rozsahu, v akom tam prevzaté termíny „vzor A“ musia byť nahradené termínmi „A.TR.1“. Nie je preto nevyhnutné výslovne zapísať povinnosť zaslania vzorov do rozhodnutí asociačnej rady. Komisia sa nesprávne domnieva, že pokiaľ ide o pravidlá pôvodu, odkaz na dohodu o pridružení a na relevantné ustanovenia asociačnej rady, vykonaný článkom 27 písm. a) a článkom 20 ods. 3 písm. d) CKS vylučuje povinnosť zaslať tieto vzory.

- 140 Okrem toho povinnosť zaslať vzory sa vzťahuje nielen na osvedčenia vydané podľa zjednodušeného postupu podľa článku 12 ods. 5 rozhodnutia č. 1/96, ale je uložená všeobecne a predstavuje základ kontroly pravosti a správnosti týchto osvedčení. Táto povinnosť vyplýva aj z článku 26 rozhodnutia č. 1/95, keďže má za cieľ postupné zlepšovanie preferenčného režimu pre obchody s poľnohospodárskymi výrobkami.
- 141 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého Turecká republika nie je členom Spoločenstva, a má teda zvrchovanú právomoc uložiť alebo neuložiť takúto povinnosť zaslania, žalobkyňa uvádza, že existujú aj iné zvrchované štáty, s ktorými bolo dohodnuté zaslanie pečiatok a podpisov v rámci spolupráce medzi správami. Žalobkyňa poukazuje napríklad na Euro-stredomorskú dohodu uzavretú so štátom Izrael 21. júna 2000 (Ú. v. ES L 147, s. 1; Mim. vyd. 11/033, s. 287).
- 142 Žalobkyňa nakoniec zdôrazňuje, že ak povinnosť zaslať Komisii pečiatky a podpisy vnútroštátnych colných orgánov v rámci osvedčení, ktoré boli vydané podľa Všeobecnej dohody o clách a obchode (GATT) z roku 1994, existuje aj vnútri Európskej únie, s jej colnou úniou a jednotným poľnohospodárskym trhom, musí to *a fortiori* rovnako platiť na základe už citovaných ustanovení o vzťahoch medzi Spoločenstvom a Tureckou republikou.
- 143 Komisia predovšetkým tvrdí, že turecké orgány nemali povinnosť zaslať vzory pečiatok a podpisov používaných ich colnými úradmi. Podľa Komisie článok 93 vykonávacieho nariadenia CKS nemožno na danú vec uplatniť, keďže sa na jednej strane týka iba formulárov APR a osvedčení o pôvode „vzor A“, ktoré sa vzťahujú iba na dovoz tovaru pochádzajúceho z rozvojových krajín, a na druhej strane článok 20 CKS ho nevyhlasuje za analogicky uplatniteľný v rámci dohody o pridružení.

- 144 Komisia ďalej zastáva názor, že ani článok 28 ods. 4 nariadenia (EHS) č. 3719/88 zo 16. novembra 1988, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania systému dovozných a vývozných licencií a certifikátov s vopred stanovenou sadzbou náhrady pre poľnohospodárske výrobky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 331, s. 1) tak, ako je vykladaný v už citovanom rozsudku Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisia, neukladá takúto povinnosť zaslania, pretože článok 1 tohto nariadenia obmedzuje jeho pôsobnosť. Colná únia a/alebo dohoda o pridružení v ňom nie sú uvedené, zatiaľ čo rozhodnutia asociačnej rady a/alebo nariadenia Spoločenstva, ktoré ich schvaľujú, nevyhlasujú, že nariadenie č. 3719/88 sa v tomto kontexte uplatní analogicky.
- 145 Komisia sa okrem toho domnieva, že analógia s Euro-stredomorskou dohodou zaväzujúcou Európsku úniu a štát Izrael, neumožňuje dospieť k záveru o uplatniteľnosti článku 93 vykonávacieho nariadenia CKS. Bráni tomu totiž výslovné znenie dohody o pridružení a rozhodnutí asociačnej rady.
- 146 Okrem toho sa Komisia domnieva, že žalobkyňa popiera fakt, že podľa režimu stanoveného dohodou o pridružení prípadná kontrola a zistenie nepravosti sprievodných osvedčení A.TR.1 je úlohou príslušných tureckých orgánov a nie inštitúcií Spoločenstva. Podľa Komisie turecké orgány opakovane jasne vyhlásili, najmä v liste z 8. marca 1999, už uvedenom, že 32 sporných osvedčení nebolo pravých, ale sfalšovaných. Dohady žalobkyne týkajúce sa pravosti sporných osvedčení sú preto nepodstatné.
- 147 Nakoniec, čo sa týka tvrdení žalobkyne, podľa ktorých odtlačky pečiatok sú málo čitateľné alebo že sú ošúchané, Komisia tvrdí, že keďže sa žalobkyňa odvoláva na kópie, neznamená to nevyhnutne, že pečiatky použité tureckými orgánmi na origináli boli ošúchané alebo nečitateľné. Na druhej strane zastaranosť pečiatok a čitateľnosť ich odtlačku nijako nenaznačuje, či dotknuté osvedčenia boli vydané tureckými orgánmi.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

— Úvodné pripomienky

¹⁴⁸ V rámci úvodných pripomienok je potrebné zdôrazniť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že na účely posúdenia nesplnenia povinností zo strany orgánov tretích krajín a/alebo Komisie, ktoré sú spôsobilé založiť špecifické situácie v zmysle článku 239 CKS, treba v každom prípade preskúmať skutočnú povahu povinností uložených týmto orgánom a Komisii uplatniteľnou právnou úpravou (rozsudok Hyper/Komisia, už citovaný, bod 117).

¹⁴⁹ V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že argumentácia žalobkyne spočíva predovšetkým v tvrdení, podľa ktorého turecké orgány skutočne vydali a osvedčili sporné osvedčenia. Rôzne nesplnenia si povinností, ktoré žalobkyňa vyčíta tureckým orgánom, poukazujú na odôvodnenosť tohto tvrdenia. Žalobkyňa tvrdí, že jej špecifická situácia vyplýva zo súhrnu okolností danej veci, najmä tých, ktoré sa týkajú zlyhania, ktoré vyčíta tureckým orgánom.

— O podstate

¹⁵⁰ Pokiaľ ide o nesplnenie si povinností týkajúcich sa pečiatok a podpisov, vyčítané tureckým orgánom, treba poznamenať, že tvrdenia žalobkyne vychádzajúce z údajného pôvodného charakteru pečiatok a podpisov umiestnených na sporných osvedčeniach sú nepodstatné. Zistenie o pôvodnom alebo sfalšovanom charaktere dokumentov je totiž vo výlučnej právomoci orgánov, ktoré ich vydali, ako je uvedené už v bodoch 120 a 121. V predmetnej veci turecké orgány dospeli k záveru

o sfalšovaní sporných osvedčení. Aj keby sme pripustili, že originálne pečiatky, ktoré mali k dispozícii colníci v Mersine, boli slabo čitateľné, skutočnosť, že odtlačky pečiatok umiestnené na sporných osvedčeniach sú tiež slabo čitateľné, je nepodstatná. Rovnaký záver sa ponúka vzhľadom na tvrdenia žalobkyne o podobnosti medzi kópiami sporných osvedčení v jej držbe a nesfalšovanými osvedčeniami.

- 151 Nakoniec treba takisto odmietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého skutočnosť, že talianske colné orgány porovnali vzory odtlačkov, ktoré mali k dispozícii, so spornými osvedčeniami predtým, než ich uznali, umožňuje dospieť k záveru o ich pravosti. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla nemôže zakladať legitímnu dôveru v platnosť osvedčení na skutočnosti ich prvotného prijatia colnými orgánmi členského štátu, lebo úloha týchto orgánov v rámci prvotného prijatia vyhlásení vôbec nebráni vykonaniu následných kontrol (pozri rozsudok Faroe Seafood a i., už citovaný, bod 93 a tam citovanú judikatúru).
- 152 Tvrdenia žalobkyne, ktoré uvádza v tejto súvislosti, jej bránia v preukázaní existencie dôkazov spôsobilých založiť špecifickú situáciu, a preto musia byť odmietnuté.

b) O registrácii osvedčení tureckými orgánmi

Tvrdenia účastníkov konania

- 153 Žalobkyňa tvrdí, že pravosť sporných osvedčení potvrdzuje skutočnosť, že boli úradne zaregistrované. V tejto súvislosti zastáva názor, že colný úrad v Mersine spravuje register obsahujúci registračné čísla 32 sporných osvedčení. Na podporu

tohto tvrdenia uvádza, že jej mandatári videli tieto registre na colnici v Mersine a žiadali od tamojšieho tureckého úradníka, aby im z neho vyhotovil kópie. Tento úradník, ktorý chcel pôvodne vyhovieť žiadosti, to neskôr po hrozbách odmietol.

154 Pokiaľ ide o povinnosť tureckých orgánov zapísať čísla osvedčení A.TR.1 do colných registrov, žalobkyňa odmieta tvrdenie Komisie, podľa ktorého jej ju žiadne rozhodnutie asociačnej rady neukladalo. Podľa žalobkyne takáto registrácia predstavuje vnútornú otázku tureckého právneho poriadku. Táto registrácia je taká preukázateľná, že nevyžaduje nijaké rozhodnutie asociačnej rady.

155 Dobrá vzájomná pomoc však vyžaduje nielen registráciu osvedčení A.TR.1, ale aj ich archivovanie v Turecku. Žalobkyňa v tejto súvislosti odkazuje na článok 7 ods. 2 prílohy 7 rozhodnutia č. 1/95, podľa ktorého žiadosti o pomoc sa vybavujú v súlade s právnymi predpismi dožadujúcej zmluvnej strany. Toto ustanovenie núti aj turecké colné orgány zaregistrovať osvedčenia, ktoré vydáva spolu s prevzatím prinajmenšom údajov, ktoré musia byť uvedené v odseku 12 osvedčení A.TR.1. Registrácia osvedčení, bez ktorej by vôbec nebolo možné poskytnúť informácie o ich pravosti a správnosti, je určujúcim základom spolupráce medzi tureckou správou a správou Spoločenstva, týkajúcej sa preferenčných režimov.

156 Okrem toho podľa žalobkyne článok 8 ods. 1 rozhodnutia č. 1/96 stanovuje, že sprievodné osvedčenie A.TR.1 osvedčí colný orgán vyvážajúceho štátu. Príloha II bod II ods. 12 rozhodnutia č. 1/96 stanovuje, že odsek 12 vyplní príslušný orgán. Za týchto okolností odsek 12 každého z 32 sporných A.TR.1 obsahuje nielen odtlačok pečiatky spolu s podpisom, ale aj osobitné registračné číslo s presným dátumom, ktoré musí byť zaznamenané v registri príslušného colného orgánu.

- 157 Nakoniec žalobkyňa uvádza, že preskúmanie 32 sporných osvedčení ukazuje, že zodpovedajú platným zákonným vzorom (článok 10 ods. 2 druhý pododsek a príloha 1 rozhodnutia č. 1/96). V predmetnej veci obsahujú na ľavom vnútornom okraji schválenú predtlač a ďalej obsahujú meno, adresu, ako aj rozlišujúcu známku a sériové číslo umožňujúce ich identifikáciu. Čo sa týka tvrdenia Komisie, podľa ktorého sa falšovatelia mohli snažiť o čo najpresnejšie vyznačenie čísel originálnych osvedčení, žalobkyňa uvádza, že ide o čistú špekuláciu.
- 158 Komisia zastáva v prvom rade názor, že ani dohoda o pridružení, ani rozhodnutia asociačnej rady neupravujú vedenie registrov, do ktorých by boli colné osvedčenia zapísané.
- 159 Okrem toho aj za pripustenia, že tieto registre existujú, bolo by možné sa nazdávať, že turecké orgány vydali žalobkyni 32 osvedčení A.TR.1 pre iné tovary ako sporné dodávky. Je teda možné, že falšovatelia vyhotovili kópie 32 pravých osvedčení, ktoré sa netýkali sporných dodávok uskutočnených žalobkyňou, aby ich potom použili pre tieto osvedčenia.
- 160 Komisia napokon uvádza, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sfalšované osvedčenia zodpovedajú zákonným vzorom, je nepodstatné, pretože tie sú verejnosti všeobecne známe. Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého sporné osvedčenia obsahovali aj meno, adresu, znaky a sériové číslo predtlače schválenej v Turecku, Komisia tvrdí, že iba niektoré z 32 sporných osvedčení obsahujú tieto údaje a je ťažké jasne určiť, či tieto vytlačené údaje sú skutočne znakmi tlačiarne, alebo ide iba o vymyslené údaje. Komisia v tejto súvislosti zastáva názor, že aj za predpokladu, že ide o schválené údaje tlačiarne, mohli by sme predpokladať, že v obehu bol dostatočne veľký počet pravých osvedčení pochádzajúcich zo schválenej tlače, čo by falšovateľovi umožnilo zabezpečiť si z nich jeden výťahok alebo kópiu na účely výroby falošného osvedčenia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 161 Pokiaľ ide o registráciu osvedčení tureckými orgánmi, treba zdôrazniť, že ani dohoda o pridružení, ani jej vykonávacie ustanovenia výslovne neupravujú vedenie týchto registrov. Príloha II bod II ods. 12 rozhodnutia č. 1/96 jednako upravuje zápis čísla dokumentu do odseku 12 osvedčení A.TR.1. Okrem toho článok 13 toho istého rozhodnutia stanovuje, že v prípade oddelenia osvedčení odsek 12 výpisu osobitne uvádza registračné číslo pôvodného osvedčenia. Je teda možné, že osvedčenia A.TR.1 sú zaregistrované orgánmi, ktoré ich vydali, hoci žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz spôsobilý preukázať existenciu týchto registrov.
- 162 Je však opodstatnené konštatovať, že aj keď pripustíme, že čísla uvedené v odseku 12 sporných osvedčení sú prevzaté do registrov tureckých colných úradov, neznamená to, že ide o pravé osvedčenia. Ako totiž v tejto súvislosti uvádza Komisia, je v záujme falšovateľov používať pre sfalšované osvedčenia registračné číslo zodpovedajúce pravému osvedčeniu.
- 163 Žalobkyňa teda nepredložila nijaký dôkaz umožňujúci určiť, že čísla uvedené v týchto registroch zodpovedajú sporným osvedčeniam. Obmedzuje sa na tvrdenie, že jej zástupcovia konštatovali, že tieto registre existovali, a navrhuje ich výsluch.
- 164 Z toho vyplýva, že tvrdenia žalobkyne sú nepodstatné, takže ich treba odmietnuť.

c) O súčinnosti tureckých colných orgánov

Tvrdenia účastníkov konania

- 165 Žalobkyňa tvrdí, že bez súčinnosti tureckých colných orgánov nebolo možné získať osvedčenie A.TR.1, sprevádzajúce dotknuté tovary. Príslušné právne predpisy v značnom rozsahu predchádzajú nesprávnemu používaniu osvedčení A.TR.1, ktoré sú osvedčované nielen colnými orgánmi vyvážajúceho štátu so súčasnou registráciou, ale sú aj predmetom kontroly tovaru, na ktorý sa vzťahujú, aby zabezpečili, že bude skutočne vyvezený. Osvedčenia A.TR.1 sú k dispozícii vývozcu, len čo je vývoz uskutočnený, a iba výnimočne by mohlo byť osvedčenie osvedčené po vývoze (pozri článok 8 ods. 1 rozhodnutia č. 1/96 a článok 4 ods. 1 rozhodnutia č. 5/72). Tieto ustanovenia zabezpečujú, aby príslušný colný orgán mal aj vtedy, keď je už osvedčenie A.TR.1 odovzdané vývozcovi, ešte možnosť preskúmať, či zodpovedá pôvodu tovaru.
- 166 Komisia namieta, že tvrdenia žalobkyne týkajúce sa súčinnosti tureckých orgánov pri vydaní sporných osvedčení sú nepodstatné. Zdôrazňuje nespornosť skutočnosti, že zákonná právna úprava musí vylúčiť predloženie osvedčení A.TR.1 pre výrobky, ktoré nepochádzajú z Turecka. Za týchto okolností predloženie osvedčení A.TR.1 pre sporné vývozy nenaznačuje, že došlo k tajnej dohode s tureckými colnými orgánmi.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 167 Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa súčinnosti tureckých orgánov, stačí pripomenúť, že sporné osvedčenia sa ukázali ako falzifikáty. Predloženie dokumentov, ktoré sa

ukážu ako falošné, neumožňuje samo osebe dospieť k záveru o akejkoľvek tajnej dohode medzi vývozcami a colnými orgánmi, ktoré ich vydali.

168 Toto tvrdenie je preto nedôvodné a v dôsledku toho musí byť odmietnuté.

d) O porušení pravidiel v oblasti administratívnej pomoci

Tvrdenia účastníkov konania

169 Žalobkyňa najprv uvádza, že turecké colné orgány podliehajú povinnosti správnej pomoci podľa ustanovení na uplatnenie dohody o pridružení. V tejto súvislosti poukazuje na článok 15 rozhodnutia č. 1/96 a článok 26 a prílohu 7 rozhodnutia č. 1/95. Čo sa týka tvrdenia Komisie, podľa ktorého sa rozhodnutia č. 1/95 a 1/96 uplatnia až od 31. decembra 1995, žalobkyňa na jednej strane tvrdí, že systém správnej pomoci sa uplatnil už podľa predchádzajúcich rozhodnutí, a na druhej strane, že rozhodnutia č. 1/95 a 1/96 priznávajú formálne právo uplatňujúce sa aj na minulé obdobie.

170 Turecké colné orgány v predmetnej veci porušili povinnosť poskytnúť rýchlu a účinnú súčinnosť vyšetrovaniu týkajúcemu sa sprievodných osvedčení a osobitne ich povinnosť rýchlo oznámiť presné informácie o pravosti sporných osvedčení. Tieto porušenia odôvodňujú veľmi pravdepodobnú domnienku, že ovplyvnili ich vydanie.

- 171 Žalobkyňa ďalej vysvetľuje zásady, podľa ktorých turecké orgány zrejme postupovali pri vyhlásení osvedčenia A.TR.1 za nezákonné alebo falošné. Osvedčenia týkajúce sa koncentrátov ovocných štiav pochádzajúcich z tretích krajín zmenené v Turecku v rámci režimu zušľachtovací styk a potom vyvezené boli neprávom vyhlásené za nezákonné. Naopak osvedčenia A.TR.1 vydané pre koncentráty ovocných štiav, ktoré v Turecku podliehali režimu tranzitného obchodu (Transit-Trade-Regime) boli považované za falošné. Toto rozlišovanie je postrehnuteľné v listoch tureckého stáleho zastúpenia z 10. júla 1998 a 1. októbra 1999, zaslaných Komisii a OLAF-u, ako aj v liste z 12. októbra 1999, ktorý UCLAF-u zaslala Guardia di Finanza (oddelenie poverené potláčaním finančnej trestnej činnosti). Tvrdenie žalobkyne potvrdzuje správa o kontrole UCLAF-u z 21. decembra 1998, v ktorej je potvrdené, že vývozcovia neboli výlučne zodpovední za situáciu a že sa ako potrebné ukázali podrobnejšie preverky na úrade v Mersine.
- 172 Žalobkyňa na preukázanie nedostatku spolupráce tureckých orgánov v rámci administratívnej pomoci poukazuje v prvom rade na list z 9. januára 1998 zaslaný UCLAF-u tureckým stálym zastúpením, v ktorom turecké orgány uvádzajú, že v tom čase nebolo nevyhnutné, aby sa zástupcovia UCLAF-u premiestnili do Turecka. V tejto súvislosti žalobkyňa spochybňuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa tento list nevzťahuje na vývoz koncentrátov jablkových štiav.
- 173 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že list tureckého stáleho zastúpenia z 10. júla 1998, uvedený už v bode 41, nespresňuje podľa údajov uvedených v odseku 14 každého osvedčenia A.TR.1, či 22 v ňom označených osvedčení bolo nepravých alebo nezákonných, ale obmedzuje sa iba na ich vyhlásenie za „falošné“, termín, ktorý zahŕňa obe možnosti. V tejto súvislosti žalobkyňa tvrdí, že hoci odsek 14 každého osvedčenia A.TR.1 má nadpis „Žiadosť o overenie“ a odsek 15 „Výsledok overenia“, dokumenty týkajúce sa konkrétnej odpovede na žiadosti o overenie sporných osvedčení neboli poskytnuté.

- 174 V treťom rade žalobkyňa zdôrazňuje, že Komisia v bode C listu z 26. augusta 1999, zaslaného colnej kriminálnej polícii v Kolíne nad Rýnom (Nemecko), uviedla, že OLAF žiada turecké orgány o spresnenie pre každé neplatné osvedčenie, či ide o falzifikát, alebo o nezákonné osvedčenie. Žalobkyňa však tvrdí, že nevie, či bola táto žiadosť podaná.
- 175 Pokiaľ ide o odporujúce si tvrdenia tureckých orgánov, žalobkyňa uvádza, že osvedčenia s rovnakým obsahom boli v niektorých prípadoch vyhlásené za zákonné a v iných prípadoch za nezákonné a konečne osvedčenia predtým vyhlásené za falošné boli neskôr vyhlásené za nezákonné. Zoznam dokumentov pripojený Komisiou v prílohe jej vyjadrenia k žalobe ukazuje, že s tureckými orgánmi bolo v rokoch 1998 a 1999 vymenených 28 listov bez toho, aby boli skutočnosti ustálené, a že korešpondencia s tureckým stálym zastúpením bola prerušená roku 1999, keďže turecké orgány odmietli pokračovať v akejkoľvek spolupráci s Komisiou od roku 2000.
- 176 Žalobkyňa sa napríklad odvoláva na osvedčenie A.TR.1 D 437214, ktoré bolo neskôr zmenené z falošného na nezákonné v liste z 8. marca 1999.
- 177 Rovnako medzi 16. júlom a 27. septembrom 1999 turecké orgány v troch rozdielnych oznámeniach považovali osvedčenie A.TR.1 D 412662 postupne za nesprávne, čiastočne správne a nakoniec za pravé (listy zo 16. júla, z 19. augusta a 27. septembra 1999).
- 178 Okrem toho osvedčenie A.TR.1 D 141591 bolo najprv považované za falošné (list z 15. mája 1998) a potom za nesprávne (list z 19. augusta 1999) na základe skutočnosti, že tovary, na ktoré sa vzťahovalo, nepochádzali z Turecka. Podľa žalobkyne osvedčenie A.TR.1 D 141591 musí byť podobné osvedčeniam A.TR.1

C 982920 a C 982938, ktoré boli vyhlásené za nesprávne a vo vzťahu ku ktorým Komisia upustila od vymáhania cla *a posteriori*. Čo sa týka tvrdenia Komisie, podľa ktorého colná správa v Ravenne uviedla v stanovisku z 12. júna 1998, že osvedčenie A.TR.1 D 141591 bolo falošné, žalobkyňa odpovedá, že nemohla nazrieť do tohto dôkazu počas tej časti konania, keď bolo možné nazrieť do spisu.

179 Rozpornosť poskytnutých informácií potvrdil Trestný a občianskoprávny súd v Ravenne. V tejto súvislosti žalobkyňa zastáva názor, že prokuratúra vo Verone (Taliansko) tiež zastavila trestné stíhanie voči nej, keď dospela najmä k záveru, že opätovné žiadosti kriminálnej polície s cieľom získať dôkazy zostali bezvýsledné. Podľa žalobkyne zodpovedný prokurátor vo Verone požiadal Guardia di Finanza, aby mu oznámila, na základe akých dokumentov a dôkazov považovali turecké orgány vydané osvedčenia za materiálne falošné, bez toho, aby talianske orgány mohli dostať odpoveď.

180 Okrem toho sa žalobkyňa domnieva, že skutočnosť, že turecké colné orgány pripustili, že spomedzi 103 osvedčení, ktoré boli predmetom kontroly, 17 — alebo 16, ak vylúčime osvedčenie A.TR.1 D 437214 — bolo nezákonných, znamená, že ich vedome nesprávne osvedčili, a preto stačí spochybníť kvalitu kontroly týchto osvedčení, ako aj správnosť informácií poskytnutých v rámci vzájomnej administratívnej pomoci.

181 Žalobkyňa poukazuje v tejto súvislosti na paralelu medzi prípadmi, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory, s ktorými má predmetný prípad v rozpore s tvrdením Komisie úzke súvislosti, a to najmä skutočnosť, že turecké orgány nikdy nevyhlásili, že boli uvedené do omylu tretími osobami a bránili objasneniu skutočností ich rozpornými vyhláseniami.

- 182 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa pokúša vytvoriť dojem zámeny, poukazujúc na vyhlásenia tureckých orgánov o osvedčeniach považovaných za nezákonné, ktoré nie sú predmetom tejto veci, žalobkyňa tvrdí, že rozpornosť informácií rôznych tureckých orgánov týkajúcich sa iných osvedčení ako sporných je podstatná pre analýzu všetkých vyhlásení tureckých orgánov vrátane tých, ktoré sa vzťahujú na sporné osvedčenia.
- 183 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého niektoré oznámenia tureckých orgánov sú iba sprostredkované závery, žalobkyňa tvrdí, že ustanovenia o vzájomnej pomoci neupravujú oznámenie takýchto záverov ani predbežných správ.
- 184 Komisia odmieta tvrdenia žalobkyne smerujúce k preukázaniu rôznych porušení ich povinnosti spolupráce tureckými orgánmi a spochybňuje existenciu protichodných vyhlásení z jej strany.
- 185 V prvom rade, pokiaľ ide o povinnosť spolupráce, Komisia predovšetkým pozoruje, že rozhodnutia č. 1/95 a 1/96, o ktoré žalobkyňa opiera povinnosť spolupráce tureckých orgánov z úradnej povinnosti, nadobudli účinnosť až počas záverečného obdobia režimu pridruženia a neuplatňujú sa na sporné osvedčenia vydané počas prechodného obdobia. Na tie sa v tejto súvislosti vzťahuje iba článok 2 ods. 3 nariadenia č. 4115/86 a článok 11 rozhodnutia č. 5/72, zmeneného rozhodnutím č. 1/78, už spresneného v bode 12.
- 186 Komisia ďalej tvrdí, že analógia s rozsudkom Turecké televízory nie je v predmetnej veci relevantná, lebo táto vec spočíva na úplne odlišných skutočnostiach. V tejto súvislosti Komisia pripomína, že prípady, ktoré viedli k uvedenému rozsudku, sa netýkali sfaľovaných osvedčení, ale osvedčení vydaných tureckými orgánmi, ktoré sa

ukázali ako neplatné, pretože nespĺňali zákonné podmienky. V tomto rozsudku Súd prvého stupňa konštatoval, že turecké orgány váhali s objasnením situácie, lebo ich spolupráca odhalila ich vlastné porušenia zákona. V predmetnej veci turecké orgány nemôžu mať záujem na zakrytí ich prípadného porušenia, lebo sa nezúčastnili na vydaní sporných osvedčení. Navyše Súd prvého stupňa vôbec netvrdil, že nedostatok spolupráce tureckých orgánov predstavuje dôležitú indíciu ich účasti na nezákonnej činnosti, ako to uvádza žalobkyňa.

187 Okrem iného, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého turecké orgány vedeli, že nesprávne vydali 16 alebo 17 osvedčení A.TR.1, Komisia tvrdí, že je bezvýznamné, keďže tieto osvedčenia nie sú predmetom tohto konania a keďže im zodpovedajúce dovozné clo už bolo vrátené žalobkyni podľa článku 239 CKS. Naopak, skutočnosť, že turecké orgány uznali, že vedome nesprávne vydali 16 alebo 17 osvedčení, naznačuje, že sa podieľali na objasňovaní skutočností bez toho, aby sa znepokojovali o svoju dobrú povesť, a vytvára indíciu dôveryhodnosti ich vyhlásení vo veci nepravosti sporných osvedčení.

188 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého turecké orgány opomenuli vyplniť odseky 14 a 15 sporných osvedčení, Komisia uvádza, že tieto odseky sú upravené len pre prípady kontrol týkajúcich sa obsahu osvedčení, to znamená skutočného pôvodu tovaru, na ktorý sa vzťahujú. Sporné osvedčenia sú falzifikátmi, turecké orgány nemali nijaký dôvod ich neskôr legalizovať vyplnením odsekov 14 a 15.

189 Komisia nakoniec vyhlasuje, že nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, podľa ktorého vyhlásenia tureckých orgánov uvedené v liste z 9. januára 1998, zaslanom UCLAF-u, že nebolo nevyhnutné, aby UCLAF pristúpil k overeniu v Turecku, zakladá indíciu ich účasti. Podľa Komisie toto oznámenie neodkazuje na kontrolu *a posteriori* sporných osvedčení, ktorá k tomuto dátumu ešte nebola vykonaná. Navyše Komisia

pozoruje, že po tom, čo boli vykonané predbežné vyšetrovania ad hoc, kontrolná misia UCLAF-u prišla v decembri 1998 do Turecka, pričom vyšetrovania rýchlo umožnili vydať 8. marca 1999 vyhlásenie, že sporné osvedčenia neboli pravé, lebo boli sfalšované.

¹⁹⁰ V druhom rade Komisia uvádza, že tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých turecké orgány vydali protichodné vyhlásenia, sú takisto nepodstatné.

¹⁹¹ Komisia najprv uvádza, že uvedená korešpondencia sa vzťahuje na osvedčenia považované za neplatné, ale jednako pravé, nesporné v predmetnej veci. Ďalej ide o sprostredkované informácie zaslané počas prvého obdobia vyšetrovania, ktoré môžu byť iba predbežné. Turecké orgány sa už nevrátili k zisteniu obsiahnutému v liste z 8. marca 1999, podľa ktorého sú sporné osvedčenia falošné, pretože neboli nimi vydané.

¹⁹² Nakoniec, pokiaľ ide konkrétnejšie o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa osvedčenia č. D 141591, Komisia uvádza, že sú nepodstatné, keďže toto osvedčenie sa nenachádza na zozname sfalšovaných osvedčení, ako je to uvedené v liste tureckých orgánov z 8. marca 1999, a teda nie je predmetom tohto konania. Komisia však pripomína, že listom z 3. júna 2002 výslovne žiadala od talianskych colných orgánov, či dotknuté osvedčenie bolo sfalšované, alebo iba nepresné vo svojom obsahu. Listom zo 6. júna 2002, zaslanom Komisii v liste zo 7. júna 2002, colná správa v Ravenne informovala svoje nadriadené orgány v Bologni a v Ríme, že toto sprievodné osvedčenie vyhlásili turecké orgány v správe z 15. mája 1998 za nepravé. Sfalšovanie potvrdil aj UCLAF v dôsledku vyšetrovania v Ankare v októbri 1998.

Okrem toho colná správa v Ravenne uviedla, že žalobkyňa nepodala odvolanie proti neskoršiemu vyrubeniu cla následkom zistenia sfalšovania ani nepredložila žiadosť o jeho vrátenie, čím zjavne priznala, že toto osvedčenie bolo falošné.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

¹⁹³ Treba pripomenúť, že podľa príslušných právnych predpisov uplatniteľných v predmetnej veci strany si dohody o pridružení poskytujú vzájomnú pomoc, aby zabezpečili, že colné právne predpisy budú správne uplatňované. Vzájomná pomoc má za cieľ najmä zabezpečiť kontrolu pravosti a správnosti sprievodných osvedčení (pokiaľ ide o prechodné obdobie colnej únie, pozri článok 2 ods. 3 nariadenia č. 4115/86 a článok 11 rozhodnutia č. 5/72, zmenené rozhodnutím č. 1/78; a pokiaľ ide o záverečné obdobie colnej únie, pozri článok 2 prílohy 7 a článok 29 rozhodnutia č. 1/95 a článok 15 rozhodnutia č. 1/96).

¹⁹⁴ V prvom rade, čo sa týka tvrdenia žalobkyne, podľa ktorého neposkytnutie rýchlej a účinnej súčinnosti tureckých orgánov vyšetrovaniu naznačuje, že tieto orgány sa zúčastnili na vyhotovení a vydaní falošných osvedčení, je opodstatnené predovšetkým konštatovať, že kontrola *a posteriori* osvedčení týkajúcich sa dovozov vykonaných žalobkyňou bola spustená listom tureckých orgánov z 15. mája 1998, zaslaným colnej správe v Ravenne a uvádzajúcim, že osvedčenie D 141591 je falošné. V dôsledku tohto zistenia UCLAF vykonal prvé vyšetrovanie v Turecku v priebehu obdobia od 12. do 15. októbra 1998, to znamená sotva päť mesiacov po informácii tureckých orgánov. Druhá kontrola prebehla v období od 30. novembra do 2. decembra 1998. V tejto súvislosti si treba všimnúť, že podľa žalobkyne list tureckých orgánov z 9. januára 1998, uvádzajúci, že kontrola UCLAF-u nie je

potrebná, dokazuje nedostatok ich súčinnosti. Je teda nepochybné, že na jednej strane vyšetrovania týkajúce sa sporných osvedčení sa začali len po 15. máji 1998 a na druhej strane kontroly UCLAF-u boli vykonané v primeraných lehotách po zistení prvého sfalšovania.

195 Okrem toho treba konštatovať, že preskúmania vykonávané tureckými orgánmi sa týkali vysokého počtu osvedčení — niekoľko stoviek, medzi nimi aj 103 osvedčení predložených žalobkyňou — a že napriek tomuto množstvu bol zoznam osvedčení, ktoré boli považované za sfalšované, zaslaný colnej správe v Ravenne listom z 8. marca 1999, to znamená menej než tri mesiace po skončení poslednej kontroly UCLAF-u v Turecku.

196 Nakoniec treba vyzdvihnúť veľké množstvo korešpondencie zasielanej medzi orgánmi Spoločenstva a tureckými orgánmi vo veci sporných osvedčení. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že tvrdenie žalobkyne poukazujúce na odmietnutie tureckých orgánov, najmä tureckého stáleho zastúpenia, spolupracovať s Komisiou od roku 2000 sa neopiera o nijaký dôkaz. Rovnako znenie rozhodnutia prokuratúry vo Verone zastavujúceho trestné stíhanie proti žalobkyni jej neumožňuje vyvodiť nijaký účinný dôsledok pre daný prípad. V tomto rozhodnutí sa totiž zodpovedný prokurátor obmedzuje na zmienenie ťažkostí pri získavaní dôkazov bez toho, aby označil osoby zodpovedné za tieto ťažkosti. V dôsledku toho toto tvrdenie nie je dôvodné a musí byť odmietnuté.

197 V druhom rade treba poukázať na tvrdenie žalobkyne, že turecké orgány zabránili zisteniu skutočností poskytovaním protichodných informácií o kontrole zákonnosti a pravosti sprievodných osvedčení. V tejto súvislosti žalobkyňa cituje tri konkrétne osvedčenia, a to A.TR.1 D 437214, D 141591 a D 412662, ktoré boli predmetom rôznych posúdení v postupných oznámeniach tureckých orgánov.

198 Je pravda, ako to uvádza Komisia, že iba osvedčenie D 437214 patrí medzi sporné osvedčenia a ďalšie dve nie sú predmetom tohto konania. Napriek tomu treba rovnako uviesť, že žalobkyňa sa opiera o prípadné rozpory týkajúce sa troch dotknutých osvedčení s cieľom poukázať na nepresnosť preskúmaní, ktorých predmetom boli všetky predložené sprievodné osvedčenia a ktoré vykonali turecké orgány. Vzhľadom na to, že nefunkčný postup pri kontrole pravosti osvedčení môže znamenať vážne nesplnenie si povinností, ktoré sú tureckým orgánom uložené podľa dohody o pridružení, je nevyhnutné preskúmať dôležitosť tvrdení žalobkyne aj čo sa týka nesporných osvedčení v predmetnej veci.

199 Pokiaľ ide o osvedčenie D 141591, treba uviesť, že z oznámení nachádzajúcich sa v spise vyplýva, že turecké orgány ho najskôr vyhlásili za falošné a neskôr za nesprávne. Konštatovanie tohto nejasného posúdenia odôvodnilo žiadosť o objasnenie zo strany Komisie z 3. júna 2002. Z odpovede talianskych orgánov na túto žiadosť v liste zo 7. júna 2002 však vyplýva, že zistenie sfalšovania dotknutého osvedčenia bolo neskôr potvrdené tureckými orgánmi v liste z 8. marca 1999, v ktorom boli oznámené konečné výsledky vyšetrovaní vedených v Turecku. Z oznámenia zo 7. júna 2002 okrem iného vyplýva, že zistenie o sfalšovaní tohto osvedčenia vychádza aj zo záverov vyšetrovania vedeného UCLAF-om v októbri 1998 v Turecku. Preto je opodstatnené dospieť k záveru, že akýkoľvek prípadný rozpor súvisiaci s posúdením tohto osvedčenia mohol byť odstránený od októbra 1998 a že jeho nepravosť nebola od 8. marca 1999 viac spochybnená. Nakoniec treba uviesť, že uvedené osvedčenie nepatrí medzi sporné osvedčenia v predmetnej veci. Žalobkyňa však ani nepodala odvolanie proti vyrubeniu cla v dôsledku zistenia o sfalšovaní, ani nežiadala vrátenie prijatého cla, čím implicitne priznala nepravosť dotknutého osvedčenia.

200 Pokiaľ ide o osvedčenie D 412662, treba konštatovať, že turecké orgány ho listom zo 16. júla 1999 vyhlásili za nesprávne na základe skutočnosti, že tovary, na ktoré sa vzťahovalo, nepochádzali z Turecka. V dôsledku toho turecké orgány listom z 10. augusta 1999 informovali UCLAF, že sa dopustili chyby a že dotknuté

osvedčenie malo byť vyhlásené za čiastočne neprávne, keďže iba časť tovaru nepochádzala z Turecka. Toto posledné zistenie bolo potvrdené listom z 19. augusta 1999, zaslanom colnej správe v Ravenne. Z troch už citovaných oznámení vyplýva, že turecké orgány si neodporovali v rámci administratívnej spolupráce s orgánmi Spoločenstva, ale že iba jednoducho doplnili a čiastočne zmenili pôvodné oznámenie zo 16. júla 1999.

201 Rozpor označený žalobkyňou však vyplýva z obsahu nasledujúceho oznámenia z 27. septembra 1999, zaslaného jej materskej spoločnosti Steinhauser, v ktorom turecké orgány uvádzajú, že osvedčenie D 411262 je správne. V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že tento list nebol zaslaný v rámci spolupráce medzi colnými správami, a preto neobsahuje úradný výsledok postupu kontroly sprievodných osvedčení. Okrem toho je možné, že turecké colné orgány sa neukázali ako osobitne zanietené v ich vzťahoch so žalobkyňou, a tak ju opomenuli informovať, že dotknuté osvedčenie bolo len čiastočne správne. Preto treba dospieť k záveru, že žalobkyňa z toho nemôže vyvodiť nijaký platný záver pre daný prípad. Tento záver nie je vyvrátený skutočnosťou, že Trestný a občianskoprávny súd v Ravenne v rozsudku z 20. decembra 2000 poukázal na chybu spôsobenú tureckými orgánmi v pôvodnom posúdení tohto osvedčenia.

202 Pokiaľ ide o osvedčenie D 437214, zo zistení uvedených v bode 120 a nasl. vyplýva, že turecké orgány sa v určitom okamihu akoby vrátili k svojmu pôvodnému zisteniu, podľa ktorého bolo toto osvedčenie falzifikát. Treba si však všimnúť, že tento rozpor zjavným spôsobom nevyplýva z dôvodu nedostatku presnosti termínov používaných v písomných oznámeniach tureckých orgánov. Okrem toho treba uviesť, že nejasné informácie zaslané tureckými orgánmi boli predmetom žiadosti o objasnenie zo strany Komisie. Neskôršie preskúmanie umožnilo bez akejkoľvek možnej pochybnosti potvrdiť, že pôvodné posúdenie tohto osvedčenia bolo správne a že skutočne išlo o falzifikát.

- 203 Z uvedeného vyplýva, že rozpory tvrdené žalobkyňou neumožňujú dospieť k záveru o zjavnej nesprávnosti postupu kontroly pravosti osvedčení vykonanej tureckými orgánmi. Nejasnosti, ktoré sa objavili v rámci spolupráce medzi colnými správami, sa týkajú iba dvoch osvedčení, a to A.TR.1 D 437214 a D 141591. Navyše treba poznamenať, že nejasné vyhlásenia týkajúce sa posúdenia týchto osvedčení boli predmetom žiadostí o objasnenie a že ich konečné posúdenie bolo možné stanoviť s istotou. Uvedené nejasné vyhlásenia tureckých orgánov sa teda vo vzťahu k celkovému počtu kontrolovaných osvedčení týkajú iba veľmi obmedzeného množstva osvedčení. V dôsledku toho tieto vyhlásenia, ktoré sa objasnili neskôr, nemožno samy osebe považovať za zakladajúce zjavné nesplnenie si povinností administratívnej spolupráce, vyplývajúcich z dohody o pridružení a jej vykonávacích ustanovení. Tureckým orgánom nemožno pripísať nijaké nesplnenie si povinností v tejto oblasti.
- 204 V treťom rade, čo sa týka tvrdenia žalobkyne, podľa ktorého turecké orgány opomenuli vyplniť odseky 14 a 15 sprievodných osvedčení, stačí si všimnúť, že tieto odseky sa týkajú kontroly skutočného pôvodu tovaru a jeho zhody s obsahom osvedčenia. Keďže turecké orgány dospeli k záveru o sfalšovaní osvedčení, neboli povinné vyplniť odseky 14 a 15, lebo otázka zhody tovaru s nepravými dokumentmi v podstate nemôže byť položená.
- 205 Nakoniec treba poznamenať, že žalobkyňa vychádza z tvrdenia, ktorým sa snaží rekonštruovať metódu, ktorú turecké orgány prijali na účely vyhlásenia niektorých osvedčení za nesprávne a ďalších, rovnakých osvedčení za sfalšované. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že tvrdenie žalobkyne nie je preukázané nijakým dôkazom, takže musí byť odmietnuté pre nedostatok dôkazov.
- 206 Vzhľadom na uvedené je opodstatnené odmietnuť všetky tvrdenia žalobkyne týkajúce sa porušení pravidiel v oblasti administratívnej pomoci tureckými orgánmi ako nedôvodné.

e) O dodatočných indíciách

Tvrdenia žalobkyne

- 207 Žalobkyňa tvrdí, že aj ďalšie skutočnosti preukazujú nesplnenie si povinností tureckými orgánmi, zakladajúce jej špecifickú situáciu.
- 208 Po prvé žalobkyňa uvádza, že osobitné nesplnenie si povinností colnými orgánmi v Mersine bolo dôsledkom všeobecného nesplnenia si povinností a štrukturálneho porušenia zo strany tureckých orgánov. Na podporu týchto tvrdení poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že počas rozhovoru s vedúcim tureckej ústrednej colnej správy v Ankare bol jej zástupca pán Nothelfer informovaný, že sa nariadilo trestné vyšetrovanie na preskúmanie všetkých osvedčení o pohybe tovaru. Čo sa týka tvrdenia Komisie, podľa ktorého takéto trestné vyšetrovanie iba posilnilo dôveryhodnosť tureckej colnej správy, sa žalobkyňa domnieva, že Komisia musela vedieť, že išlo iba o jedno z ospravedlnení tejto správy, aby vyvolala dojem o konaní vo veci. Vydané osvedčenia v skutočnosti neboli podrobené žiadnemu trestnému vyšetrovaniu.
- 209 Zo znenia ďalšieho rozhovoru vedeného zástupcami žalobkyne s pánom Dogranom z úradu hospodárskych vecí tureckého predsedu vlády ďalej vyplýva, že Turecká republika sa zaoberala najmä hospodárskym rozvojom jej podnikov, ignorujúc obsah a dôležitosť pravidiel týkajúcich sa preferenčného režimu a pôvodu tovaru. Toto správanie zodpovedá zisteniam vykonaným v prípadoch, ktoré viedli k rozsudku Turecké televízory, pričom UCLAF až neskôr informoval turecké orgány o dôležitosti povinnosti dodržiavať preferenčné pravidlá. V tejto súvislosti žalobkyňa vo svojej replike zdôrazňuje, že v rozpore s tvrdením Komisie služby úradu

tureckého predsedu vlády museli vedieť o podmienkach vyhotovenia sprievodných osvedčení.

- 210 Po druhé žalobkyňa zdôrazňuje, že prostredníctvom advokátskej kancelárie v Ankare podala žalobu proti pánovi Akmanovi, konateľovi tureckej spoločnosti s rovnakým obchodným menom. Napriek tomu prokuratúra v Mersine roku 2001 prerušila trestné stíhanie bez toho, aby boli mandatári žalobkyne v tom čase napriek opakovaným žiadosťiam informovaní o dôvodoch prerušenia trestného stíhania. Žalobkyňa predpokladá, že sa skonštatovalo, že 32 sporných osvedčení A.TR.1 bolo osvedčených prostredníctvom pravých pečiatok tureckej colnej správy a v dôsledku toho príslušná prokuratúra dostala z Ankary príkaz zastaviť konanie.
- 211 Vo svojej replike žalobkyňa odmieta argumentáciu Komisie, podľa ktorej prerušenie trestného stíhania proti pánovi Akmanovi možno vysvetliť skutočnosťou, že on sa na falšovaní nezúčastnil. Žalobkyňa sa predovšetkým domnieva, že nie je isté, či toto stíhanie bolo skutočne začaté. Ďalej poznamenáva, že za predpokladu, že išlo o sfalšovanie, bol pán Akman jeho hlavným príjemcom. Nakoniec žalobkyňa tvrdí, že zo správy o kontrole UCLAF-u z 23. decembra 1998 vyplýva, že splnomocnení zástupcovia Komisie hovorili s pánom Bolatom z prokuratúry v Mersine, ktorý im odovzdal kópiu všetkých osvedčení, kde bolo uvedené meno pána Akmana. Podľa žalobkyne Komisia nedostala odpoveď na žiadosť, aby bola informovaná o výsledku vyšetrovania, podanú počas tohto rozhovoru.
- 212 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že Komisia zrejme presiahla „hranice možností“ pri vyšetrovaní, ktoré viedla v Turecku vo veci vyhotovenia sporných osvedčení. Žalobkyňa uvádza, že UCLAF nemohol nahliadnuť do colných registrov na úrade v Mersine ani hovoriť s príslušnými úradníkmi. Podľa nej dôvod, pre ktorý UCLAF

nemohol viesť podrobnejšie vyšetrovanie, je taký, že žalobkyňa zistila, že veľký počet výrobkov pochádzajúcich z tretích krajín bol z dôvodu hospodárskeho vývoja a s účasťou najvyšších tureckých politických orgánov vyvezený z Mersiny do Európskeho spoločenstva za použitia osvedčenia A.TR.1.

- 213 Komisia v prvom rade odmieta tvrdenia žalobkyne v súvislosti s jej rokovaniami s tureckými orgánmi. Na tomto mieste sa domnieva, že pripustenie skutočnosti ústrednou colnou správou v Ankare, že všetky osvedčenia A.TR.1 boli predmetom trestného vyšetrovania, posilňuje dôveryhodnosť záverov vedených v uvedenom liste z 8. marca 1999, podľa ktorých tieto osvedčenia neboli vydané tureckými colnými orgánmi. Okrem toho sa Komisia domnieva, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého pán Dogran nepoznal ani obsah, ani význam pravidiel o pôvode a preferenčného režimu, je tiež bezvýznamné v rozsahu, v akom tento pán, ktorý patril do oddelenia povereného hospodárskymi vecami úradu tureckého predsedu vlády, nebol povinný ich poznať.
- 214 V druhom rade Komisia zdôrazňuje, že prerušenie trestného konania začatého proti pánovi Akmanovi môže byť zapríčinené skutočnosťou, že on sám konal v dobrej viere a nezúčastňoval sa na falšovaní. Navyše iba veľmi malý počet trestných poriadkov upravuje povinnosť odôvodnenia prerušenia vyšetrovania vo vzťahu k osobe, ktorá podala trestné oznámenie.
- 215 V treťom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa Komisia a UCLAF pustili do ich vyšetrovania „na hranici možnosti“ z dôvodu nedostatku spolupráce tureckých orgánov, Komisia pripomína, že tie spolupracovali v plnom rozsahu a že UCLAF mohol vyšetrovanie v Turecku viesť riadne, bez konštatovania falšného vyhlásenia, ako to potvrdzujú správy o kontrole z 9. a 23. decembra 1998.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 216 Predovšetkým, pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne o obsahu rozhovorov jej zástupcov s pánom Dogranom z úradu hospodárskych vecí tureckého predsedu vlády, treba uviesť, že sú nepodstatné. Otázka, či úradník ako pán Dogran mal, alebo nemal vedomosti o pravidlách preferenčného režimu a o vyhotovovaní sprievodných osvedčení, totiž nemôže mať vplyv na skutočnosti v predmetnej veci. Rovnako pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne poukazujúce na vyhlásenie úradníka tureckej ústrednej colnej správy, podľa ktorého trestné vyšetrowanie bolo nariadené na preskúmanie sprievodných osvedčení, stačí poznamenať, že sú nielen nepodstatné, ale aj nepodložené dôkazmi.
- 217 Ďalej, pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne týkajúcu sa prerušenia trestného stíhania proti pánovi Akmanovi, konateľovi tureckej spoločnosti s rovnakým obchodným menom, nariadeného prokuratúrou v Mersine, takisto ju nemožno prijať. Aj keby sa preukázalo, že žalobkyňa nebola informovaná o skutočných dôvodoch tohto prerušenia, táto skutočnosť v každom prípade neumožňuje predpokladať, že jej trestné oznámenie nedospelo k svojmu cieľu pre skutočnosť, že prokuratúra v Mersine si uvedomila, že sporné osvedčenia nie sú falzifikáty. V tejto súvislosti treba na jednej strane poznamenať, že ide o otázku tureckého trestného práva, a na druhej strane, že žalobkyňa sa ani nepokúšala preukázať, že mala v postavení oznamovateľky trestného činu a podľa uplatniteľných tureckých právnych predpisov právo byť informovaná o dôvodoch prerušenia trestného stíhania. Žalobkyňa rovnako nepredkladá nijaký dôkaz umožňujúci stanoviť, že turecké orgány sa nezaoberali žiadosťou Komisie, aby bola informovaná o výsledkoch trestného vyšetrowania.
- 218 Konečne, pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej UCLAF čelil počas svojho vyšetrowania vedeného v Turecku rôznym prekážkam vytvoreným tureckými orgánmi, treba uviesť, že nie je podložená nijakým dôkazom. Žalobkyňa sa totiž neopiera o nijaký dôkaz umožňujúci predpokladať, že UCLAF nemohol viesť

podrobnejšie vyšetovanie najmä pred colnou správou v Mersine. Nedostatok spolupráce je okrem toho spochybnený obsahom správ o kontrole z 9. a 23. decembra 1998, ktoré zdôrazňujú spoluprácu tureckých orgánov.

- 219 Vzhľadom na to treba dospieť k záveru, že žiadna zo skutočností uvedených žalobkyňou nie je spôsobilá založiť zo strany tureckých orgánov hrubé porušenie povinností, ktoré im ukladá dohoda o pridružení a jej vykonávacie ustanovenia.
- 220 Z uvedeného preto vyplýva, že je opodstatnené odmietnuť túto časť druhého žalobného dôvodu ako nedôvodnú.

3. O nesplnení si povinnosti zo strany Európskej komisie

- 221 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia si hrubo nesplnila povinnosti ochrany voči nej a vo vzťahu k ďalším dotknutým dovozcom. Nesplnenie si povinností zo strany Komisie vyplýva 1. z nedohliadnutia a nevykonania kontroly uplatnenia preferenčného režimu tureckými orgánmi, 2. z nezaslania vzorov pečiatok a podpisov používaných tureckými orgánmi vnútroštátnym colným orgánom, 3. z porušenia povinnosti včasného upozornenia dovozcov a 4. z nesprávneho posúdenia skutočností počas vyšetovaní vedených v Turecku.

a) O nevykonaní pravidelnej kontroly preferenčného režimu

Tvrdenia účastníkov konania

- 222 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že turecké orgány nerozumeli pravidlám týkajúcim sa pôvodu tovaru. Na podporu tohto tvrdenia uvádza zistenia jej zástupcov počas ich rozhovorov v Ankare a v Mersine s tureckými orgánmi. Podľa žalobkyne schválenia rôznej povahy vydané úradom hospodárskych vecí tureckého predsedu vlády boli vždy spojené s vydaním osvedčenia A.TR.1. Navyše aj v iných prípadoch príslušné turecké orgány schválili osvedčenia A.TR.1 bez prihliadnutia na pôvod tovaru, bez toho, aby mali akúkoľvek vedomosť o nezákonnosti týchto postupov. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje na paralelu s prípadmi, ktoré viedli k už citovanému rozsudku *Turecké televízory*, v ktorých Súd prvého stupňa konštatoval, že počas obdobia takmer zhodného s tým ako v predmetnej veci príslušné turecké orgány nedodržiavali colnú právnu úpravu uplatniteľnú s cieľom využiť vznikajúcu colnú úniu s Európskymi spoločenstvami na účely podpory ich vlastného hospodárstva.
- 223 Podľa žalobkyne ustanovenia o vyhotovení a vydaní sprievodných osvedčení A.TR.1 sú v súčasnosti v podstatnej miere predmetom riadneho a prísnejšieho uplatňovania. Táto zmena však nastala až po vyšetrovaniach UCLAF-u v Turecku a bezpochyby aj z dôvodu rozhovorov medzi Komisiou a tureckými orgánmi v dôsledku prípadov, ktoré viedli k už citovanému rozsudku *Turecké televízory* a v predmetnej veci.
- 224 V druhom rade žalobkyňa uvádza, že Komisia nedohliadla na dodržiavanie pravidiel, ktoré vyplývali z dohody o pridružení a ktoré mala povinnosť zabezpečiť podľa

článku 211 ES, ako aj podľa zásady správneho úradného postupu. Komisia má osobitnú povinnosť v rámci dohľadu nad dohodami o preferencii a pôvode, uzavretými medzi Spoločenstvom a tretími krajinami.

225 Žalobkyňa zdôrazňuje, že článok 26 rozhodnutia č. 1/95 výslovne upravuje potrebu zabezpečiť účinné fungovanie colnej únie a zlepšenie preferenčného režimu, pričom aj samotná asociačná rada sa zaviazala pravidelne preskúmať zlepšenia tohto režimu. Okrem toho v rámci vzniku colnej únie je Komisia v stálom kontakte s príslušnými orgánmi v Turecku prostredníctvom asociačnej rady a colného výboru, v ktorých je zastúpená. Ich hlavnou úlohou je zabezpečenie toho, aby ustanovenia o pôvode tovaru boli pochopené, aby boli pravidelne uplatňované a aby boli predmetom stálej kontroly v Turecku.

226 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia si nespĺnila povinnosť starostlivosti opomenutím včasného obrátenia sa na výbor pre colnú spoluprácu na účely objasnenia situácie a prijatia opatrení zabezpečujúcich dodržiavanie rozhodnutí asociačnej rady tureckou colnou správou. V tejto súvislosti žalobkyňa uvádza, že neporozumela tvrdeniu Komisie, podľa ktorého asociačná rada alebo zmiešaný colný výbor mohli rozhodovať iba jednohlasne. Keďže asociačná rada prijíma rozhodnutia, ktoré musia turecké a európske colné správy dodržiavať, hrubé porušenie povinností Komisie vyplýva na jednej strane zo skutočnosti, že sa neinformovala o dodržiavaní rozhodnutí asociačnej rady či už v rámci colného výboru alebo v Turecku, a na druhej strane zo skutočnosti, že sa nechopila príležitosti, ktorú jej ponúkali prípady vedúce k už citovanému rozsudku Turecké televízory na vykonanie posilnenej kontroly dodržiavania pravidiel týkajúcich sa pôvodu v oblasti poľnohospodárskych výrobkov od roku 1993 alebo 1994.

227 V treťom rade žalobkyňa dodáva, že povinnosť starostlivosti zo strany Komisie bola zvýšená, pokiaľ ide o Tureckú republiku, najmä z dôvodu predchádzajúcich porušení povinností tureckých orgánov konštatovaných v už citovanom rozsudku Turecké

televízory. Okrem toho žalobkyňa uvádza, že vývozy tureckého tovaru do Spoločenstva sa podstatne zvýšili počas súčasného obdobia sporných dovozov. Komisia teda nemohla prijať toto podstatné zvýšenie vývozov bez uloženia povinnosti na jednej strane predložiť vzory pečiatok a podpisov a na druhej strane bez dostatočného preskúmania osvedčení o pôvode v rámci postupu kontroly.

228 Navyše skutočnosť, že počas tohto postupu kontroly boli zaslané protichodné a klamlivé informácie, vyžadovala dodatočné kontroly zo strany Komisie. Nakoniec túto povinnosť ešte posilňuje skutočnosť, že turecké orgány nepoužívali zadnú stranu osvedčení A.TR.1 na poskytnutie jasnej odpovede o ich platnosti.

229 Komisia spochybňuje v prvom rade akúkoľvek analógiu s prípadmi, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory. Predovšetkým tvrdí, že predmetný prípad vykazuje veľké rozdiely vo vzťahu k týmto prípadom, a to také, že v tomto prípade ide o falšovanie osvedčení o pôvode vykonávané tretími osobami, na ktorom sa turecké orgány nezúčastnili. Nedostatok informácií alebo nesplnenie povinnosti dodržiavania pravidiel tureckými orgánmi je preto nepodstatné, keďže tieto orgány sa nezúčastnili na sfalšovaní 32 sporných osvedčení. Na účely preukázania chybného charakteru tvrdenia žalobkyne však Komisia považuje za potrebné vymenovať rozdiely medzi touto vecou vo vzťahu k skutočnostiam v prípade už citovaného rozsudku Turecké televízory.

230 Podľa Komisie sa v rozsudku Turecké televízory (bod 261) uvádza, že turecké orgány čakali viac ako 20 rokov s prebratím ustanovení dohody o pridružení a dodatkového protokolu o vyrovnávacích poplatkoch. Okrem toho Komisia toto prebratie správne nekontrolovala. V predmetnej veci boli naopak dotknuté osvedčenia o pôvode sfalšované bez účasti tureckých orgánov. V tom istom rozsudku (bod 262) ďalej Súd prvého stupňa skonštatoval, že relevantné rozhodnutia asociačnej rady neboli

uverejnené v Úradnom vestníku, zatiaľ čo v predmetnej veci boli všetky uplatniteľné akty pravidelne uverejňované. Nakoniec (bod 263) Komisia reagovala až štyri roky po podaní prvého trestného oznámenia týkajúceho sa existencie problémov pri uplatnení dotknutých ustanovení, zatiaľ čo v predmetnej veci Komisia zasiahla bez meškania vo vzťahu k tureckým orgánom.

231 V druhom rade Komisia tvrdí, že objemná korešpondencia vymenená s príslušnými tureckými orgánmi a skutočnosť, že UCLAF viedol vyšetrenie v Turecku relatívne krátko po prvých podozreniach z falšovania, dokazuje, že Komisia nezanedbala svoje povinnosti preskúmania a kontroly preferenčného režimu.

232 V treťom rade Komisia zdôrazňuje, že žalobkyňa popiera skutočnosť, že podľa dohody o pridružení a relevantných rozhodnutí asociačnej rady alebo zmiešaného colného výboru to bola Turecká republika a nie Komisia, ktorá bola príslušná na zabezpečenie dodržiavania pravidiel o pôvode v Turecku. Komisia tvrdí, že hoci v nijakom prípade nenechala konať Tureckú republiku po svojom, obmedzila sa na vyžadovanie stanovísk od tureckej vlády, prípadne na vykonanie kontroly na mieste. Rovnako asociačná rada alebo zmiešaný colný výbor — aj keby boli príslušné vo veci, o čo v danom prípade nešlo — sú zmiešané orgány, ktoré môžu rozhodovať iba jednohlasne (článok 23 ods. 3 dohody o pridružení), a teda Komisia nemohla konať proti vôli tureckých zástupcov. Všetky rozhodnutia asociačnej rady však boli uplatnené a boli vykonané prísne kontroly colných správ členských štátov. Okrem toho Komisia uvádza, že pravidelne oboznamovala turecké orgány so všetkými problémami, ktoré vznikli v rámci preferenčného režimu, pričom všetky tieto okolnosti boli týmito orgánmi objasnené.

233 Nakoniec, čo sa týka tvrdenia žalobkyne, podľa ktorého protichodné vyhlásenia tureckých orgánov vo veci sporných osvedčení odôvodňovali zvýšenú kontrolu z jej strany, Komisia uvádza, že vzhľadom na neexistenciu protichodných vyhlásení je toto tvrdenie nepodstatné.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

234 Pokiaľ ide o údajné nesplnenie si povinností týkajúce sa dohľadu a kontroly uplatňovania dohody o pridružení, treba uviesť, že podľa článku 211 ES a zásady správneho úradného postupu má Komisia povinnosť zabezpečiť správne uplatňovanie dohody o pridružení (pozri rozsudok Turecké televízory, už citovaný, bod 257 a tam citovanú judikatúru). Táto povinnosť vyplýva tiež zo samotnej dohody o pridružení a z rôznych rozhodnutí asociačnej rady (rozsudok Turecké televízory, už citovaný, bod 258).

235 Žalobkyňa v predmetnej veci nepreukázala, že Komisia nevykonala nevyhnutné úkony na zabezpečenie správneho uplatnenia dohody o pridružení.

236 Predovšetkým, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého turecké orgány nepochopili pravidlá týkajúce sa pôvodu tovaru, ktorý môže využiť preferenčný režim, stačí uviesť, že je nepodstatné, keďže sporné osvedčenia nevydali tieto orgány. Ako vyplýva z bodu 150 a nasl., žalobkyňa takisto nepreukázala účasť tureckých orgánov na vydávaní týchto osvedčení.

- 237 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia mala posilniť kontrolu uplatňovania pravidiel vyhotovovania osvedčení o pôvode Tureckou republikou, z dôvodu na jednej strane značného zvýšenia dovozov pochádzajúcich z Turecka a na druhej strane zistení vykonaných v prípadoch, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory, stačí podotknúť, že je nedôvodné.
- 238 Žalobkyňa sa opiera o všeobecné tvrdenia zdôrazňujúce systematické porušenia dohody o pridružení tureckými orgánmi, avšak bez ich preukázania dôkazmi. Okrem toho žalobkyňa nevie na základe zistení Súdu prvého stupňa v už citovanom rozsudku Turecké televízory riadne dospieť k všeobecnému záveru, podľa ktorého každý postup vyhotovenia sprievodných osvedčení tureckými orgánmi systematicky porušoval pravidlá o pôvode. Nakoniec, aj keby sme pripustili, že Komisia bola povinná vykonávať zvýšenú kontrolu uplatňovania dohody o pridružení, treba zdôrazniť, že, ako to vyplýva z bodu 194, UCLAF viedol v Turecku vyšetrovania od objavenia prvých indícií o falšovaní sprievodných osvedčení a že Komisia skutočne dbala na správne uplatnenie dohody o pridružení.
- 239 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne o povinnosti Komisie obrátiť sa na asociačnú radu alebo zmiešaný výbor colnej únie, ktorý je zriadený článkom 52 rozhodnutia č. 1/95, treba konštatovať, že nie sú relevantné. Podľa článku 22 dohody o pridružení je totiž hlavnou úlohou asociačnej rady prijímať nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie riadneho fungovania tejto dohody a jej dodržiavania stranami dohody (rozsudok Turecké televízory, už citovaný, bod 274). Rovnako podľa článku 52 ods. 1 rozhodnutia č. 1/95 úlohou zmiešaného výboru colnej únie je dbať na riadne fungovanie colnej únie najmä vypracovaním odporúčaní určených pre asociačnú radu. Okrem toho článok 52 ods. 2 rozhodnutia č. 1/95 stanovuje, že strany dohody sa v rámci zmiešaného výboru radia o všetkých bodoch vyplývajúcich z vykonania tohto rozhodnutia, ktoré pre jednu z nich vzbudzujú ťažkosti.

240 Vzhľadom na uvedené je teda nutné konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala, že Komisia sa dostala do ťažkostí v rámci administratívnej pomoci dohodnutej s Tureckou republikou poukazovaním na rozhovory v rámci jej orgánov o prijatí osobitných opatrení smerujúcich k ich zabráneniu. Pokiaľ ide najmä o nejasné vyhlásenia tureckých orgánov o troch sprievodných osvedčeniach, stačí si všimnúť, že z bodu 203 vyplýva, že turecké orgány nielen neboli schopné spochybniť zákonnosť postupu kontroly, ale aj že aj spolupracovali s Komisiou, keď vypracovala žiadosti o ich objasnenie.

241 Pokiaľ ide o analógiu, ktorú sa žalobkyňa snaží uplatniť na skutočnosti, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory, je opodstatnené uviesť, že nie sú porovnateľné s tými, ktoré boli preskúvané v rámci tejto veci. V prípadoch, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory, Súd prvého stupňa konštatoval, že turecké orgány sa dopustili hrubého nesplnenia si povinností najmä neprebratím ustanovení dohody o pridružení, ktoré sa dotýkali všetkých vývozov televízorov pochádzajúcich z Turecka. Tieto porušenia prispeli k vzniku nezákonností týkajúcich sa vývozov, ktoré postavili vývozcov do špecifickej situácie v zmysle článku 239 CKS (rozsudok Turecké televízory, už citovaný, body 255 a 256).

242 V predmetnej veci sa takéto porušenia povinností zasahujúce komplex vývozov ovocných štiav nepotvrdili vzhľadom na sporné osvedčenia. Treba zdôrazniť, že nesplnenie si povinností zo strany tureckých orgánov, ktoré zakladá špecifickú situáciu, vysvetlené v napadnutom rozhodnutí, sa týka výlučne sprievodných osvedčení predložených žalobkyňou, ktoré boli neprávom vydané tureckou colnou správou. Vo vzťahu k týmto osvedčeniam sa Komisia domnievala, že príslušné turecké orgány vedeli alebo mali vedieť, že tovary, pre ktoré vydávajú osvedčenia o pôvode, nesplňajú požadované podmienky na to, aby mohli využívať preferenčné zaobchádzanie. Naopak, ako sa konštatuje vyššie, žiadne nesplnenie si povinností zo strany tureckých orgánov neprispelo k vyhotoveniu 32 sporných osvedčení.

243 Vzhľadom na uvedené je opodstatnené odmietnuť tvrdenia žalobkyne ako nedôvodné.

b) O neoznámení vzorov pečiatok a podpisov

Tvrdenia účastníkov konania

244 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia si tým, že neoznámila členským štátom, osobitne talianskej vláde, vzory odtlačkov pečiatok a podpisov používaných tureckými colnými úradmi pri vývoze, najmä tými v Mersine, hrubo nespĺnila povinnosti vo vzťahu k dovozcom, akým je žalobkyňa. Podľa žalobkyne článok 93 vykonávacieho nariadenia CKS, ktoré sa uplatní aj podľa článku 20 CKS v rámci dohody o pridružení, ukladal Komisii povinnosť dbať na to, aby jej turecká colná správa zaslala tieto vzory.

245 V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje na to, že turecké orgány uznali ich povinnosť zaslť uvedené vzory Komisii a tvrdili, že skutočne zaslali aspoň pečiatky používané v Mersine. Toto nespĺnenie si povinnosti je o to vážnejšie, že úradné pečiatky používané colným úradom v Mersine boli veľmi poškodené, a ich odtlačok bol teda veľmi slabý. Žalobkyňa pripomína, že pečiatky a podpisy sú aj v rámci Spoločenstva podstatnými dôvodmi na určenie, či turecká colná správa prispela, alebo neprispela k vyhotoveniu sporných osvedčení, a súčasne uľahčili lepšiu kontrolu osvedčení predložených dovozcami.

246 V predmetnej veci príslušné talianske colné orgány mohli vykonať porovnanie, či im Komisia zaslala všetky pečiatky a vzory podpisov colného úradu v Mersine a či

dohliadla na to, aby boli pečiatky obnovované v presných lehotách. Výhrada spočívajúca vo sfalšovaní však buď nebola vznesená, alebo v prípade sfalšovania mohlo byť toto sfalšovanie odhalené a vyšetrené už od prvých sporných dovozov.

- 247 Komisia sa obmedzuje na tvrdenie, že Turecká republika nemala povinnosť zaslať jej originálne podpisy a pečiatky colných orgánov v Mersine na základe skutočnosti, že, ako to uviedla predtým (pozri bod 143), článok 93 vykonávacieho nariadenia CKS nie je v tejto veci uplatniteľný.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 248 Treba zdôrazniť, že žalobkyňa Komisii vyčíta, že si nespĺnila povinnosti, ktoré jej ukladá uplatniteľná právna úprava tým, že nezaslala talianskym colným orgánom vzory pečiatok a podpisov používaných tureckou colnou správou. Komisia tak uľahčila obeh falošných osvedčení. Preto je namieste otázka, či bola Komisia povinná získať dotknuté vzory a neskôr ich zaslať colným orgánom členských štátov.
- 249 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že v rozpore s tým, čo uvádza žalobkyňa, článok 93 vykonávacieho nariadenia CKS nemožno v tejto veci uplatniť. Tento článok neukladal ani tureckým orgánom zaslať vzory pečiatok a podpisov používaných ich colnými úradmi, ani Komisii zaslať ich členským štátom. Takéto zistenie vyplýva z postavenia, ktoré má článok 93 v systematike vykonávacieho nariadenia CKS, a to v oddiele 3 s nadpisom „Metódy administratívnej spolupráce“ v časti 1 s nadpisom „Systém všeobecných preferencií“ kapitoly venovanej preferenčnému pôvodu tovaru. Tá patrí do hlavy IV vykonávacieho nariadenia CKS, týkajúcej sa pôvodu tovaru. Ako vyplýva z výkladu článku 67 v spojení

s článkom 93 vykonávacieho nariadenia CKS, toto posledné ustanovenie stanovuje metódy administratívnej spolupráce, ktoré sa uplatňujú na obchody medzi Spoločenstvom a rozvojovými krajinami, ktorým priznáva colné preferencie. Preto je nutné konštatovať, že článok 93 vykonávacieho nariadenia CKS sa nevzťahuje na tovary pochádzajúce z Turecka.

250 Navyše treba uviesť, že výklad článku 20 ods. 3 písm. d) v spojení s článkom 27 písm. a) CKS umožňuje dospieť k záveru, že v rámci dohôd stanovujúcich preferenčné colné režimy uzavretých medzi Spoločenstvom a tretími krajinami sú pravidlá týkajúce sa pôvodu tovaru určené tými istými dohodami. V predmetnej veci je nutné konštatovať, že dohoda o pridružení stanovuje takýto režim. Treba si všimnúť, že ani dotknutá dohoda, ani rozhodnutia asociačnej rady vykonávajúce jej ustanovenia neupravovali akúkoľvek povinnosť zaslania vzorov pečiatok a podpisov medzi stranami dohody.

251 Pokiaľ ide o záverečné obdobie colnej únie, to znamená obdobie po 31. decembri 1995, už citované rozhodnutie č. 1/95 stanovuje vo svojom článku 29, že vzájomná pomoc medzi colnými orgánmi strán dohody je upravená ustanoveniami jej prílohy 7, ktorá vo vzťahu k Spoločenstvu zahŕňa oblasti vyplývajúce zo Spoločenstva. Ustanovenia tejto prílohy 7, ktoré vyčerpávajúci spôsobom upravujú metódy administratívnej spolupráce, nijako neodkazujú na prípadnú povinnosť zaslania vzorov pečiatok a podpisov. Okrem toho treba uviesť, že rozhodnutie Výboru pre colnú spoluprácu ES — Turecká republika č. 1/96, ktoré určuje vykonávacie ustanovenia rozhodnutia č. 1/95, takisto neukladá takúto povinnosť.

252 Toto zistenie nie je vyvrátené tvrdením žalobkyne, podľa ktorého článok 4 rozhodnutia č. 1/96 odkazuje na článok 93 CKS. Článok 4 sa však obmedzuje na určenie, že colné právne predpisy Spoločenstva a Turecka sa uplatňujú pri obchode

s tovarom medzi dvomi časťami na ich vlastnom území za podmienok stanovených v rozhodnutí č. 1/96. Kapitola 2 tohto rozhodnutia, nazvaná „Ustanovenia týkajúce sa administratívnej spolupráce pri pohybe tovaru“, stanovuje základné a formálne podmienky, ktoré musia spĺňať sprievodné osvedčenia vydané v rámci obchodov medzi Spoločenstvom a Tureckou republikou bez toho, aby ukladala povinnosť zaslania pečiatok a podpisov. Okrem toho článok 15 tohto istého rozhodnutia č. 1/96 stanovuje, že kontrola pravosti a zákonnosti osvedčení sa uskutočňuje v rámci vzájomnej pomoci uvedenej v článku 29 a v prílohe 7 rozhodnutia č. 1/95.

253 Nakoniec treba zdôrazniť, že jediná situácia, keď je takáto povinnosť oznámenia dotknutých vzorov výslovne upravená, sa týka zjednodušeného postupu na vydanie osvedčení [(pozri článok 12 ods. 5 písm. b) rozhodnutia č. 1/96 a článok 9a ods. 5 písm. b) rozhodnutia č. 5/72, zmenené rozhodnutím č. 2/94)]. Podľa uplatniteľných ustanovení v osvedčeniach vydaných podľa zjednodušeného postupu musí byť táto skutočnosť osobitne uvedená (pozri článok 9a ods. 6 rozhodnutia č. 5/72, zmenené rozhodnutím č. 2/94). Sporné osvedčenia však neobsahujú nijakú zmienku o tomto zjednodušenom postupe.

254 Čo sa týka tovaru dovezeného počas prechodného obdobia colnej únie, to znamená do 31. decembra 1995, treba uviesť, že ani rozhodnutie č. 5/72, ani rozhodnutie č. 4/72 výslovne neupravovali povinnosť zaslania vzorov pečiatok a podpisov.

255 Treba teda konštatovať, že počas celého obdobia pokrývajúceho sporné dovozy Turecká republika a Komisia nemali nijakú povinnosť zaslať vzory pečiatok a podpisov používaných ich colnými orgánmi. Komisia preto nebola povinná zaslať dotknuté vzory colným orgánom členských štátov.

256 Toto zistenie nevyvracia ani tvrdenie žalobkyne o uplatniteľnosti nariadenia č. 3719/88. V tejto súvislosti stačí uviesť, že článok 1 nariadenia č. 3719/88, týkajúci sa pôsobnosti, stanovuje, že nariadenie sa uplatní na osvedčenia stanovené v právnych predpisoch, ktoré sú v ňom výslovne uvedené. Treba konštatovať, že ani dohoda o pridružení, ani jej vykonávacie ustanovenia tam uvedené nie sú. Takisto žiadne z relevantných ustanovení smerujúcich k vykonaniu dohody o pridružení neodkazuje na toto nariadenie.

257 Keďže Komisia nemá povinnosť zaslať vzory pečiatok a podpisov členským štátom, je opodstatnené dospieť k záveru, že predmetná výhrada nie je dôvodná.

258 V každom prípade táto výhrada je tiež nepodstatná, keďže, ako na to upozornila Komisia na pojednávaní, Turecká republika zaslala odtlačky pečiatok používaných na osvedčenia A.TR.1 dobrovoľne.

259 V dôsledku toho musí byť tento žalobný dôvod odmietnutý.

c) O nesplnení si povinnosti včasného upozornenia dovozcov

Tvrdenia účastníkov konania

260 Žalobkyňa vyčíta Komisii, že si nesplnila povinnosť včasného upozornenia dovozcov, vyplývajúcu z judikatúry De Haan (rozsudok Súdneho dvora zo 7. septembra 1999,

De Haan, C-61/98, Zb. s. I-5003, bod 36). Táto judikatúra ukladá Komisii povinnosť včas upozorniť dovozcov, ak je informovaná o nezákonnosti týkajúcej sa dovozov tovaru z tretích krajín. V tejto súvislosti žalobkyňa pripúšťa, že Súd prvého stupňa v už citovanom rozsudku Hyper/Komisia (bod 126) rozhodol, že pri neexistencii ustanovení práva Spoločenstva v tomto zmysle neexistovala povinnosť upozorniť dovozcov na pochybnosti vzhľadom na platnosť nimi vykonaných colných operácií v rámci preferenčného režimu. Táto povinnosť však vzniká, keď Komisia získa konkrétne informácie o nedodržíavaní pravidiel o pôvode vo vyvážajúcej krajine, a to aj vtedy, ak nereaguje okamžite.

261 Za týchto okolností Európsky parlament od roku 1994 alebo 1995 upriamil pozornosť Komisie na existenciu nezákonností týkajúcich sa osvedčení o pôvode vydaných v Turecku a vzťahujúcich sa na rôzne výrobky, medzi inými aj na konzervované ovocné šťavy. Komisia však v tejto súvislosti dlhé roky nič nepodnikla, pričom v prípade tureckých televízorov zasiahla až po 20 rokoch (rozsudok Turecké televízory, už citovaný, body 261 a 262), a to iba po vzniku UCLAF-u a po prvých vyšetrovaniach vedených týmto orgánom na mieste.

262 Okrem toho žalobkyňa zastáva názor, že z obsahu listu UCLAF-u z 9. decembra 1998, zaslaného koordinačnému riaditeľstvu Európskeho spoločenstva v Ankare, vyplýva, že Komisia nepochybne od roku 1993 vedela, že koncentráty jablkových štiav boli vyvezené do Únie prostredníctvom nezákonných osvedčení o pôvode. V každom prípade, od vyhotovenia správy o kontrole roku 1993, predloženej v rámci prípadov, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory, Komisia mala vedieť, že boli spáchané analogické porušenia pravidiel v oblasti pôvodu počas vývozu ďalších výrobkov z Turecka, ako sú ovocné šťavy.

263 Nakoniec žalobkyňa tvrdí, že súčasne s týmto upozornením bola Komisia povinná poskytnúť vnútroštátnym orgánom prostriedky umožňujúce im kontrolovať pravosť

osvedčení vydaných tureckými orgánmi podľa vzoru toho, čo sa nedávno vykonalo v prípade dovozov cukru pochádzajúceho zo Srbska a Čiernej Hory (Oznámenie dovozcom, Ú. v. ES C 177, 2003, s. 2).

264 Komisia na úvod zastáva názor, že vôbec nemala povinnosť včas upozorniť dovozcov. V tejto súvislosti predovšetkým pripomína zásady stanovené v tejto oblasti Súdom prvého stupňa v už citovanom rozsudku Hyper/Komisia (body 126 až 128), podľa ktorých nijaké ustanovenie práva Spoločenstva výslovne neukladá Komisii povinnosť upozorniť dovozcov, ak má pochybnosti vzhľadom na platnosť nimi vykonávaných colných operácií v rámci preferenčného režimu. Ako Súd prvého stupňa rovnako uviedol v už citovanom rozsudku Hyper/Komisia, môže byť povinná v zmysle jej všeobecnej povinnosti starostlivosti všeobecne upozorniť dovozcov Spoločenstva iba vtedy, ak má vážne pochybnosti, čo sa týka zákonnosti veľkého počtu vývozov vykonávaných v rámci preferenčného režimu.

265 Komisia v predmetnej veci zastáva názor, že v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, nemala vážne pochybnosti tohto druhu od roku 1993 a že až od roku 1998, po začatí vyšetrovania, disponovala podrobnejšími informáciami o nesprávnych a sfalšovaných osvedčeniach. Pokiaľ ide o údajné upozornenie Európskeho parlamentu, Komisia poukazuje na to, že žalobkyňa nedokáže v tejto súvislosti menovať ani jednu rezolúciu Európskeho parlamentu uverejnenú v Úradnom vestníku pre tento prípad. Okrem toho Komisia tvrdí, že na jednej strane cieľom parlamentných otázok nie je poskytnúť jej informácie, ale naopak žiadať ich od nej a že na druhej strane žalobkyňa ani netvrdí, že Európsky parlament sa vyjadril k prípadnému sfalšovaniu osvedčení o pôvode týkajúcich sa dovozov jablkových štiav pochádzajúcich z Turecka.

266 Komisia ďalej spochybňuje akúkoľvek analógiu medzi skutočnosťami v danej veci a tými v už citovanom rozsudku De Haan. Podľa Komisie totiž v tejto veci príslušné

holandské colné orgány vedeli, alebo aspoň mali vážne podozrenie o existencii podvodu ešte predtým, než boli vykonané colné operácie vedúce k platbám. V predmetnej veci sa naopak prvé podozrenia týkajúce sa nepravosti alebo neplatnosti osvedčení o pôvode objavili až po sporných dovozoch. Dovozy žalobkyne sa skončili 20. novembra 1997, zatiaľ čo prvé náznaky o nezákonnosti sa dostali ku Komisii alebo k talianskym colným orgánom až v priebehu roka 1998.

267 Okrem toho Komisia uvádza, že aj za predpokladu, že by bola vo veci povinná včas upozorniť dovozcov, takéto neupozornenie by nezapríčinilo ujmu uvádzanú žalobkyňou, a to vyrubenie dovozného cla, keďže tieto dovozy sa skončili v čase, keď ich Komisia mohla začať upozorňovať. Komisia zastáva názor, že tvrdenie žalobkyne sa snaží presadiť názor, že Komisia musela všeobecne podozrievať Tureckú republiku z porušenia dohody o pridružení, čo nebolo jej úlohou.

268 Komisia nakoniec odmieta analógiu so situáciou týkajúcou sa dovozov cukru pochádzajúceho zo Srbska a Čiernej Hory. Upozornenie dovozcov Komisiou v tejto veci bolo zaslané výslovne z dôvodu medzier v administratívnej spolupráci s orgánmi Srbska a Čiernej Hory. O taký prípad však nejde vo vzťahu k tureckým orgánom, ktoré naopak plne spolupracovali s Komisiou.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

269 Treba uviesť, že žalobkyňa vyčíta Komisii, že si nespĺnila povinnosť včasného upozornenia dovozcov, zatiaľ čo bola informovaná o existencii nezákonností týkajúcich sa vývozov výrobkov pochádzajúcich z Turecka.

- 270 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry nijaké ustanovenie práva Spoločenstva výslovne neukladá Komisii povinnosť upozorniť dovozcov, ak má pochybnosti o platnosti colných operácií, ktoré vykonávajú v rámci preferenčného režimu (rozsudky De Haan, už citovaný, bod 36, a Hyper/Komisía, už citovaný, bod 126).
- 271 Je pravda, že v už citovanom rozsudku Turecké televízory (bod 268) sa uznalo, že takáto povinnosť Komisie by mohla byť v určitých špecifických prípadoch vyvodená z jej všeobecnej povinnosti starostlivosti voči hospodárskym subjektom. V prípadoch, ktoré viedli k tomuto rozsudku, však Komisia vedela alebo mala vážne podozrenie o skutočnosti, že turecké orgány sa dopustili vážneho nesplnenia si povinnosti v rámci uplatňovania dohody o pridružení (najmä neprebratím právnej úpravy týkajúcej sa vyrovnávacích poplatkov) a že toto nesplnenie si povinnosti sa týkalo platnosti súhrnu vývozov televízorov s určením do Spoločenstva.
- 272 Napriek tomu je potrebné pripomenúť, že v už citovanom rozsudku Hyper/Komisía sa tiež spresnilo, že Komisia je povinná v zmysle jej povinnosti starostlivosti všeobecne upozorniť dovozcov Spoločenstva iba vtedy, ak má vážne pochybnosti o zákonnosti veľkého počtu vývozov vykonaných v rámci preferenčného režimu (rozsudok Hyper/Komisía, už citovaný, bod 128).
- 273 V predmetnej veci žalobkyňa nepreukázala existenciu vážneho nesplnenia si povinnosti zo strany tureckých orgánov, zasahujúceho súhrn vývozov koncentrátov ovocných štiav, ktoré by prispelo k obehu falošných osvedčení. Ako vyplýva z bodu 242, žiadna analógia so skutočnosťami, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory, nie je možná.

274 Okrem toho treba uviesť, že v čase sporných dovozov Komisia nemohla mať vážne pochybnosti, čo sa týka dovozov koncentrátov ovocných štiav pochádzajúcich z Turecka. Z výmeny korešpondencie medzi Komisiou, tureckými orgánmi a tureckými orgánmi totiž vyplýva, že Komisia si mohla uvedomiť existenciu falošných osvedčení až od konca roka 1998, po odhalení prvého sfaľšovaného osvedčenia talianskymi colnými orgánmi a po začatí vyšetrovania. Ako v tejto súvislosti uvádza Komisia, aj za predpokladu, že od objavenia prvých pochybností o zákonnosti sporných osvedčení by bola povinná upozorniť dovozcov, vzhľadom na to, že posledné sporné dovozy sa uskutočnili 20. novembra 1997, nemohla predísť ujme, ktorú utrpela žalobkyňa.

275 Čo sa týka argumentácie žalobkyne, podľa ktorej Komisia od roku 1993 alebo 1994 nepochybne vedela, že koncentráty ovocných štiav boli vyvezené z Turecka prostredníctvom nezákonných sprievodných osvedčení, treba konštatovať, že žalobkyňa nepredkladá nijaký dôkaz, a preto je opodstatnené ju odmietnuť.

276 Rovnako je to aj v prípade tvrdenia o údajnom upozornení Európskeho parlamentu, ktoré Komisii nariaďuje vyšetrovanie nezákonnosti týkajúcej sa sprievodných osvedčení vydaných Tureckou republikou, vzťahujúcich sa na veľký počet výrobkov. Z dôvodu nepredloženia dôkazu musí byť preto odmietnuté.

277 Takisto treba odmietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého mala Komisia od správy o kontrole UCLAF-u v prípadoch, ktoré viedli k už citovanému rozsudku Turecké televízory, vedieť že analogické porušenia pravidiel o pôvode sa spáchali počas vývozu iných výrobkov ako tých, ktoré sú predmetom tejto veci. Na jednej strane totiž žalobkyňa neopiera toto tvrdenie o nijaký dôkaz a na druhej strane sa

skutočnosti, o ktorých UCLAF viedol vyšetrovanie počas uvedenej kontroly, netýkali osvedčení sfalšovaných tretími osobami, ale osvedčení nezákonne vydaných tureckými orgánmi.

- 278 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého z obsahu listu z 9. decembra 1998, zaslaného koordinačnému riaditeľstvu Európskeho spoločenstva v Ankare, vyplýva, že Komisia od roku 1993 vedela, že koncentráty jablkových štiav boli vyvezené prostredníctvom nezákonných osvedčení, treba konštatovať, že tento list, ktorý Komisia predložila v dôsledku písomnej žiadosti Súdu prvého stupňa, neobsahuje takúto informáciu. Komisia v ňom totiž žiada preskúmanie všetkých vývozov koncentrátov ovocných štiav za obdobie od roku 1993 do roku 1998, avšak bez toho, aby sa vyjadrila k otázke, kedy sa dozvedela o existencii nezákonností.
- 279 Nakoniec treba poznamenať, že analógia s upozornením dovozcov Komisiou v rámci dovozov cukru pochádzajúceho zo Srbska a Čiernej Hory je nepodstatná. Základom tohto upozornenia bola totiž na jednej strane existencia dôvodných pochybností, pokiaľ ide o masové podvody, a na druhej strane existencia medzier v administratívnej spolupráci s príslušnými orgánmi. V predmetnej veci teda žalobkyňa nepreukázala podobnosť skutočností.
- 280 Z uvedeného vyplýva, že Komisia neporušila svoje povinnosti tým, že pred spornými dovozmi neupozornila žalobkyňu na pochybnosti, ktoré mohla mať o zákonnosti sporných osvedčení.
- 281 Z toho vyplýva, že predmetná výhrada nie je dôvodná a musí byť v dôsledku toho odmietnutá.

d) O nesprávnom posúdení skutočností počas vyšetrovania v Turecku

Tvrdenia účastníkov konania

- 282 Žalobkyňa tvrdí, že z vyjadrenia k žalobe vyplýva, že Komisia buď nesprávne vyšetrovala skutočností počas kontroly vykonanej v decembri 1998, alebo ich nemohla správne vyšetrovať z dôvodu nedostatku spolupráce tureckých orgánov, alebo odmieta odhaliť výsledky tohto vyšetrovania. Podľa žalobkyne ustanovenia týkajúce sa vzájomnej pomoci, najmä články 3, 6, 7 a 8 prílohy 7 rozhodnutia č. 1/95, poskytujú Komisii dostatočný zákonný základ na vyšetrovanie, ktoré jej umožní riadne objasniť skutočností. Komisia tak mohla stanoviť, či sporné osvedčenia boli vyhotovené tureckými orgánmi, či boli zaregistrované na colnom úrade v Mersine a opatrené jeho pečiatkami, ako aj to, či bolo proti prípadným falšovateľom vedené trestné stíhanie. Obídením týchto úkonov sa Komisia dopustila vážneho nesplnenia si povinnosti.
- 283 Komisia tvrdí, že v rozpore s tým, čo uvádza žalobkyňa, správne preskúmala a vyhodnotila súbor rozhodných skutočností. Žalobkyňa všeobecne popiera, že Turecká republika nie je členom Únie a že z tohto dôvodu má Komisia v Turecku iba tie právomoci, ktoré jej výslovne prizná táto krajina.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 284 Pokiaľ ide o údajné porušenie povinností Komisie vyplývajúce zo skutočností, že UCLAF nevedol v Turecku správne vyšetrovanie, stačí konštatovať, že žalobkyňa nedokáže podprieť svoju argumentáciu dôkazmi. Okrem toho treba uviesť, že nijaké uplatniteľné ustanovenie neukladalo UCLAF-u prijať vyšetrovacie metódy

odporučené žalobkyňou. Nakoniec, aj keby sme prijali, že UCLAF nevedol vyčerpávajúce vyšetrovanie počas kontrol uskutočnených v Turecku, treba konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala jeho nevyhnutnosť predložením dôkazov spôsobilých spochybniť platnosť kontroly zákonnosti sporných osvedčení vykonanej tureckými orgánmi.

285 V dôsledku toho výhrady žalobkyne týkajúce sa údajného nesplnenia si povinnosti zo strany Komisie nie sú dôvodné, a preto musia byť odmietnuté.

4. *O neexistencii hrubej nedbanlivosti žalobkyne a posúdení rizík*

a) Tvrdenia účastníkov konania

286 V prvom rade, pokiaľ ide o neexistenciu nedbanlivosti z jej strany, žalobkyňa začína tvrdením, že v napadnutom rozhodnutí (bod 53 až 56) dospela Komisia v tejto súvislosti k záveru, že čo sa týka osvedčení A.TR.1 považovaných za nezákonné, bola v dobrej viere a preukázala potrebnú starostlivosť. Tie isté zistenia sú nevyhnutné vo vzťahu k sporným osvedčeniam, keďže neexistuje nijaký zjavný rozdiel medzi nimi a osvedčeniami považovanými za nezákonné. Okrem toho v napadnutom rozhodnutí Komisia z tohto hľadiska žalobkyňi nijako nevyčítala, že nekonala obozretne a so starostlivosťou aj vo vzťahu k sporným osvedčeniam.

287 Žalobkyňa ďalej popiera, že konala s hrubou nedbanlivosťou tým, že sa neuistila, či boli sporné osvedčenia používané v rámci jej obchodných vzťahov pravé a platné.

V tejto súvislosti žalobkyňa zdôrazňuje, že nevedela o nijakej skutočnosti, pre ktorú by sa mala obávať prípadných sfaľovaní osvedčení alebo ktoré by odôvodňovali predpoklad, že turecké orgány vydali osvedčenia A.TR.1 pre tovar nepochádzajúci z Turecka. K záveru, že turecké orgány hrubo a dlhodobo porušovali pravidlá týkajúce sa osvedčení o pôvode, dospela až následkom rozhovorov vedených zodpovednými osobami v Turecku, korešpondencie vymenenej medzi Komisiou a talianskymi orgánmi a tureckými orgánmi a čiastočného prístupu k spisu.

288 Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že dovozné operácie vykonané tureckou spoločnosťou Akman boli normálne obchodné operácie. Podľa judikatúry, ak sa dovozy týkajú bežného obchodného postupu, je úlohou Komisie preukázať hrubú nedbanlivosť zo strany dovozcov (rozsudok Eyckeler & Malt/Komisia, už citovaný, bod 159, a rozsudok Turecké televízory, už citovaný, bod 297).

289 Žalobkyňa nakoniec vo svojej replike spochybňuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého v prípade, ak Súd prvého stupňa dospeje k záveru o existencii špecifickej situácie vo vzťahu k žalobkyni, otázka prípadnej neexistencie jej hrubej nedbanlivosti musí byť predmetom nového preskúmania Komisie. Podľa žalobkyne toto tvrdenie už nemôže použiť nielen v rámci tohto konania, ale ani v prípade, ak bude táto žaloba dôvodná, keďže Komisia sa vo svojom vyjadrení nevyjadrila k žalobe o subjektívnych podmienkach uplatnenia článku 239 CKS. Okrem toho sa žalobkyňa domnieva, že pre prípad, keď Komisia dospela vo svojej duplike k záveru o existencii hrubej nedbanlivosti, musí byť takýto výklad buď odmietnutý z dôvodu preklúzie, alebo musí byť žalobkyni daná možnosť predložiť dodatočné pripomienky. Každé iné riešenie by totiž priznalo Komisii neoprávnenú výhodu.

290 V druhom rade, pokiaľ ide o posúdenie rizík, žalobkyňa zdôrazňuje, že z uvedených okolností vyplýva, že tak Komisia, ako aj turecké orgány si vážne nespĺnili svoje

povinnosti, keď prispeli k tomu, aby boli osvedčené a vydané údajne falošné, ale v skutočnosti nezákonné osvedčenia. Toto nesplnenie si povinnosti vytvára situáciu, ktorá už nevyplýva z bežného rizika, aké musí podstúpiť každý dovozca, ale ktoré naopak odôvodňuje existenciu špecifickej situácie v zmysle článku 239 CKS vo vzťahu k žalobkyni.

291 Navyše Komisia je povinná pri vykonávaní svojich úloh v rámci článku 239 CKS zväziť nielen záujem Spoločenstva zabezpečiť rešpektovanie colných predpisov, ale aj záujem dovozcu v dobrej viere neznašať škodu presahujúcu obvyklé podnikateľské riziko (rozsudky Eyceler & Malt/Komisía, už citovaný, bod 133, a Hyper/Komisía, už citovaný, bod 95).

292 Komisia predovšetkým tvrdí, že časť napadnutého rozhodnutia týkajúca sa sporných osvedčení vyhlásených za sfaľované nijako nesúvisí s otázkou starostlivosti alebo nedbanlivosti žalobkyně. Podľa Komisie táto otázka nie je dôležitá, keďže neexistencia špecifickej situácie v zmysle ustanovení článku 239 CKS v spojení s článkom 905 vykonávacieho nariadenia CKS bola už ustálená. Komisia napriek tomu zdôrazňuje, že ak by Súd prvého stupňa dospel v predmetnej veci k záveru o existencii špecifickej situácie, Komisia musí pristúpiť k posúdeniu ostatných skutkových podmienok týkajúcich sa uplatnenia článku 239 CKS, častí napadnutého rozhodnutia (v odôvodneniach č. 52 a nasl.) o starostlivosti a dobrej viere žalobkyně vzhľadom na osvedčenia považované za nezákonné, ktoré nie sú nevyhnutne spôsobilé prebrať.

293 Komisia ďalej uvádza, že tvrdenia žalobkyně o hrubých porušeníach tureckých orgánov v skutočnosti odhaľujú porušenie jej povinnosti starostlivosti alebo hrubú nedbanlivosť z jej strany, čo vylučuje akékoľvek vrátenie podľa článku 239 CKS. Ak totiž žalobkyně podozrievala turecké orgány z hrubého porušenia pravidiel týkajúcich sa osvedčení o pôvode, mala sa presvedčiť o pravosti osvedčení, ktoré

používala vo svojich obchodných vzťahoch. Žalobkyňa sa až od apríla 1999, teda približne dva roky po skončení sporných dovozov, informovala o spôsobe, akým Turecká republika uplatňovala preferenčný režim.

294 Nakoniec, čo sa týka preskúmania rizík, Komisia uvádza, že z jej výkladu vyplýva, že žalobkyňa predložila sfaľované osvedčenia o pôvode, na ktorých vyhotovení sa turecké orgány nepodieľali. Podľa článku 904 písm. c) vykonávacieho nariadenia CKS táto situácia nezakladá špecifickú situáciu v zmysle článku 239 CKS, ale konkretizáciu bežného podnikateľského rizika, proti ktorému sa žalobkyňa mala zabezpečiť. Komisia sa preto domnieva, že z toho nevyplýva neúnosná diskriminácia žalobkyne vzhľadom na ostatných dovozcov.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

295 Je opodstatnené zdôrazniť, že Komisia odmietla žiadosť o odpustenie cla z dôvodu, že „uvedené okolnosti... [neboli] [podľa jej] názoru... spôsobilé založiť špecifickú situáciu v zmysle článku 239 nariadenia... č. 2913/92 v časti žiadosti týkajúcej sa falošných osvedčení“ (odôvodnenie č. 39 napadnutého rozhodnutia). Komisia v tejto súvislosti poznamenáva vo svojich písomnostiach pre záver o neexistencii špecifickej situácie, že sa v časti napadnutého rozhodnutia o sfaľovaných osvedčeniach (odôvodnenie 18 až 41) nevyjadřila o otázke starostlivosti alebo nedbanlivosti žalobkyne.

296 Z toho vyplýva, že časť druhého žalobného dôvodu, poukazujúceho na neexistenciu hrubej nedbanlivosti zo strany žalobkyne, je neúčinná, a preto musí byť odmietnutá (pozri v tomto zmysle rozsudok Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisia, už citovaný, bod 69).

297 Vzhľadom na uvedené je opodstatnené odmietnuť druhý žalobný dôvod v celom rozsahu.

C — O treťom žalobnom dôvode vychádzajúcom z porušenia článku 220 ods. 2 písm. b) CKS

1. Tvrdenia účastníkov konania

298 Žalobkyňa najprv pripomína, že v napadnutom rozhodnutí (odôvodnenie č. 18 a nasl.) Komisia skúmala najmä uplatniteľnosť článku 220 ods. 1 písm. b) CKS, pričom dospela k záveru o neexistencii nesplnenia si povinnosti zo strany tureckých orgánov a v dôsledku toho odmietla uplatnenie článku 220 ods. 2 písm. b) CKS. Podľa žalobkyne sú zistenia Komisie nepresné, lebo turecká colná správa dobre vedela, že 32 sporných osvedčení, ktoré osvedčila a zaregistrovala, bolo nezákonných.

299 Okrem toho žalobkyňa uvádza, že rozhovory jej zástupcov, ako aj vyšetrovania UCLAF-u v Turecku potvrdzujú skutočnosť, že hoci sa ukázalo, že sporné osvedčenia neboli vedome osvedčené tureckými orgánmi, tieto orgány prinajmenšom vedeli alebo mali vedieť, že existovali. Žalobkyňa sa domnieva, že niet najmenej pochybnosti o jej dobrej viere, z čoho vyplýva, že dovozné clo vymáhané *a posteriori* jej musí byť vrátené.

- 300 Komisia na úvod tvrdí, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pokiaľ ide o osvedčenia vyhlásené za falošné, podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) CKS neboli v predmetnej veci splnené, keďže žiadna chyba tureckých orgánov nebola zistená a sporné osvedčenia nimi neboli ani vydané, ani podpísané, ale boli naopak sfalšované tretími osobami (odôvodnenia č. 18 až 28 napadnutého rozhodnutia).
- 301 Komisia okrem toho uvádza, že podľa ustálenej judikatúry skutočnosť, že talianske colné orgány začali prijímať sfalšované osvedčenia o pôvode, nezakladá sama osebe chybu v zmysle článku 220 ods. 2 písm. b) CKS.
- 302 Nakoniec Komisia tvrdí, že keďže žalobkyňa uvádza iba tvrdenia, ktoré už boli vyvrátené v rámci žalobného dôvodu týkajúceho sa uplatnenia článku 239 CKS, dovoľuje si odkázať na tieto predchádzajúce zistenia. Komisia dospieva k záveru, že podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) CKS nie sú v predmetnej veci splnené, takže sporné clo mohlo byť *a posteriori* vzaté do úvahy. V dôsledku toho je žaloba z tohto hľadiska takisto nedôvodná.

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 303 Podľa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS musia byť splnené tri podmienky na to, aby príslušné orgány mohli nepristúpiť k započítaniu cla *a posteriori*. Predovšetkým je potrebné, aby clo nebolo zapísané do účtovných dokladov v dôsledku chyby príslušných colných orgánov, ďalej, aby chybu, ktorej sa tieto orgány dopustili, nemohla osoba zodpovedná za zaplatenie cla zistiť, pričom na svojej strane konala v dobrej viere, a nakoniec, že táto osoba dodržala všetky ustanovenia vyplývajúce z platných právnych predpisov týkajúcich sa colného vyhlásenia (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 12. júla 1989, Binder, 161/88, Zb. s. 2415, body 15 a 16;

z 27. júna 1991, Mecanarte, C-348/89, Zb. s. I-3277, bod 12; zo 4. mája 1993, Weis, C-292/91, Zb. s. I-2219, bod 14; Faroe Seafood a i., už citovaný, bod 83; uznesenia Súdneho dvora z 9. decembra 1999, CPL Imperial 2 a Unifrigo/Komisia, C-299/98 P, Zb. s. I-8683, bod 22, a z 11. októbra 2001, William Hinton & Sons, C-30/00, Zb. s. I-7511, body 68, 69, 71 a 72; rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. júna 1996, Günzler Aluminium/Komisia, T-75/95, Zb. s. II-497, bod 42).

304 Treba tiež uviesť, že podľa ustálenej judikatúry článok 220 ods. 2 písm. b) CKS má za cieľ ochranu legitímnej dôvery osoby zodpovednej za zaplatenie cla, pokiaľ ide o opodstatnenosť všetkých prvkov, ktoré ovplyvnili rozhodnutie o vyrubení cla. Napriek tomu legitímna dôvera osoby zodpovednej za zaplatenie cla je hodná ochrany poskytnutej týmto ustanovením iba vtedy, ak sú to samotné príslušné orgány, ktoré vytvorili základ, na ktorom sa zakladá dôvera osoby zodpovednej za zaplatenie cla. Iba omyly, ktoré možno pripísať aktívnemu správaniu príslušných orgánov a ktoré nemohli byť rozumne zistené osobou zodpovednou za zaplatenie cla, dávajú právo na nevymáhanie cla *a posteriori* (rozsudok Mecanarte, už citovaný, body 19 a 23).

305 V predmetnej veci treba konštatovať, že Komisia v spornej časti napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) CKS neboli splnené z dôvodu, že nijaký účinný omyl zo strany príslušných orgánov nebol zistiteľný (odôvodnenia č. 25 až 27).

306 Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala, že aktívne správanie príslušných orgánov prispelo k vyhotoveniu alebo prijatiu sporných osvedčení, ktoré sa ukázali ako falošné.

307 Preto je opodstatnené odmietnuť predmetný žalobný dôvod ako nedôvodný.

308 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba odmietnuť žalobu v celom rozsahu.

O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania a navrhovaných dôkazných prostriedkoch

309 Žalobkyňa žiada Súd prvého stupňa, aby nariadil rôzne dôkazné prostriedky podľa článku 64 ods. 4 a článku 65 svojho rokovacieho poriadku.

A — O predložení dokumentov zo správneho spisu

1. Tvrdenia účastníkov konania

310 Žalobkyňa žiada Súd prvého stupňa, aby vyzval Komisiu na predloženie všetkých dokumentov, o ktorých sa domnieva, že do nich nemohla nazrieť v rámci prístupu k správne mu spisu (pozri body 72 a nasl.).

311 Na účely preukázania nedostatku spolupráce tureckých orgánov, ich nesplnenia si povinností pri uplatnení dohody o pridružení a nedostatočnosti vyšetrovaní vedených Komisiou žiada najmä predloženie správ o kontrole UCLAF-u. Osobitne sa žalobkyňa domáha predloženia správy UCLAF-u z 23. decembra 1998 alebo s iným dátumom o povahe, obsahu a výsledkoch vyšetrovaní vedených v Turecku, obzvlášť na colnom úrade v Mersine.

- 312 Komisia v podstate tvrdí, že žalobkyňa mohla nazrieť do všetkých relevantných dokumentov, a teda tieto žiadosti sú bezvýznamné.

2. *Posúdenie Súdom prvého stupňa*

- 313 Z bodu 99 predovšetkým vyplýva, že žalobkyňa mala prístup k správam o kontrole UCLAF-u z 9. a 23. decembra 1998 predtým, než bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Okrem toho treba uviesť, že tieto správy boli predložené Komisiou v rámci písomnej otázky položenej Súdom prvého stupňa. Za týchto podmienok je žiadosť bezpredmetná a musí byť v dôsledku toho odmietnutá.

B — *O ďalších dôkazných prostriedkoch*

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

- 314 V prvom rade na účely preukázania povinnosti zaslania vzorov pečiatok a podpisov používaných tureckou colnou správou, najmä odtlačkov pečiatok a podpisov colného úradu v Mersine, a skutočnosti, že tieto vzory boli úradne zaslané Komisii tureckými orgánmi a neskôr zaslané orgánom členských štátov, žalobkyňa žiada Súd prvého stupňa, aby nariadil Komisii a talianskej colnej správe pripojiť ich k spisu, ako aj dokumenty potvrdzujúce, že kópie schválených pečiatok a podpisov boli zaslané príslušným správam členských štátov.

- 315 V druhom rade na účely preukázania, že 32 sporných osvedčení A.TR.1 nie sú falzifikáty, žalobkyňa žiada Súd prvého stupňa ustanoviť znalca ako policajnú colnú správu v Kolíne nad Rýnom na kontrolu pravosti originálov prostredníctvom porovnania s originálnymi odtlačkami dotknutých pečiatok a podpisov.
- 316 Na tento účel žalobkyňa tiež žiada, aby Súd prvého stupňa buď nariadil Komisii vyžadovať uvedené, alebo vyzval priamo colné orgány v Ravenne, aby zaslali ustanovenému znalcovi originály 103 osvedčení A.TR.1 uvedených v liste talianskej správy pripojenému k žalobe. Mandatár žalobkyne *ad litem* musí mať tiež možnosť nazrieť do týchto osvedčení.
- 317 Súd prvého stupňa musí tiež žiadať od tureckej vlády, prípadne prostredníctvom Komisie, zaslanie originálnych kópií sporných osvedčení v jej držbe na účely ich porovnania s originálmi v rámci systému dohodnutej administratívnej pomoci.
- 318 V treťom rade na účely preukázania, že sporné osvedčenia sú pravé dokumenty a že boli zaregistrované colným úradom v Mersine, žalobkyňa žiada Súd prvého stupňa, aby vyzval tureckú ústrednú colnú správu na určenie úradníka, ktorý na pojednávanie prinesie vzory pečiatok a podpisov používaných colnou správou v Mersine počas sporného obdobia, ako aj registre a ktorý poskytne informácie o pravosti a zákonnosti sporných osvedčení.
- 319 Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazuje na vzájomnú pomoc dohodnutú medzi stranami dohody o pridružení. Najmä zdôrazňuje, že podľa článku 29 rozhodnutia č. 1/95 v spojení s jeho prílohou 7 a článkom 15 rozhodnutia č. 1/96 orgány Spoločenstva a turecké orgány si vzájomne poskytujú pomoc pri kontrole pravosti

a zákonnosti osvedčení A.TR.1. Článok 12 prílohy 7 rozhodnutia č. 1/96 okrem iného stanovuje, že úradníci dožiadaného orgánu sa dostavia ako znalci alebo svedkovia na súd druhej strany dohody a predložia dokumenty alebo osvedčené kópie, ktoré môžu byť potrebné pre konanie.

- 320 Komisia sa domnieva, že žiadosti žalobkyne týkajúce sa predloženia sporných osvedčení a ich kontroly znalcom musia byť odmietnuté, keďže zistenie pravosti osvedčení patrí do výlučnej právomoci tureckých orgánov.
- 321 Rovnako žiadosť smerujúca k získaniu svedeckej výpovede tureckého colníka musí byť posúdená ako neprípustná, keďže turecká colná správa už podľa Komisie niekoľkokrát potvrdila svoje vyhlásenia týkajúce sa sporných osvedčení.
- 322 Pokiaľ ide o žiadosť o zaslanie dôkazov pochádzajúcich z registra colného úradu v Mersine, Komisia tvrdí, že je rovnako neprípustná, pretože nemá žiadne dôsledky, keďže Komisia naznačila možnosť, že 32 pravých osvedčení existovalo a slúžilo ako vzory pre falšovateľov na vyhotovenie sporných osvedčení.

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 323 Pokiaľ ide o požadované dôkazné prostriedky, z ustálenej judikatúry vyplýva, že je úlohou Súdu prvého stupňa posúdiť užitočnosť dôkazných prostriedkov na účely rozhodnutia sporu (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. mája 2001, Toditec/Komisia, T-68/99, Zb. s. II-1443, bod 40).

324 V predmetnej veci treba uviesť, že, ako poznamenáva Komisia, turecké orgány jasne potvrdili, že sporné osvedčenia boli sfalšované. Vzhľadom na skutočnosti v spise a vzhľadom na výhrady vznesené žalobkyňou sa zdá, že také prostriedky smerujúce k preukázaniu, že ide o pravé dokumenty, nie sú ani podstatné, ani potrebné pre rozhodnutie v tomto spore. Niet preto dôvodu ich vykonať. Žiadosti žalobkyne týkajúce sa predloženia sporných osvedčení a ich kontroly znalcom musia byť preto odmietnuté.

C — O označení dôkazov

1. Tvrdenia účastníkov konania

325 Žalobkyňa označuje ako dôkaz rôznych tvrdených skutočností výsluch svedka Thomasa Nothelfera, zamestnanca spoločnosti Steinhauser, ktorý bol v rozhodnom období vedúcim najmä nákupu koncentrátov ovocných štiav v Turecku a ktorý viedol niekoľko rozhovorov s tureckými orgánmi počas pobytu v Turecku v prvej polovici apríla 1999. Označuje tiež potvrdenia profesora Gerda Merkeho, ktorý sprevádzal pána Nothelfera počas jeho cesty do Turecka.

326 Predovšetkým na účely preukázania, že sporné osvedčenia sú pravé dokumenty, žalobkyňa označuje svedeckú výpoveď pána Nothelfera, podľa ktorej príslušní colníci v Mersine priznali, že používané pečiatky boli slabo čitateľné a že napriek ich žiadosti turecká ústredná colná správa im už viac ako rok neposkytla nové.

- 327 Ďalej na účely preukázania, že sporné osvedčenia boli zaregistrované colným úradom v Mersine, žalobkyňa označuje svedeckú výpoveď pána Nothelfera, preukazujúcu skutočnosť, že videl tieto registre. Pán Nothelfer môže rovnako potvrdiť, že počas rozhovoru s príslušným colníkom v Mersine žiadal, aby mu bola k dispozícii daná kópia strán registra, na ktorých sú uvedené čísla 32 údajne falošných osvedčení A.TR.1, avšak colník mu po predbežnom prijatí žiadnu kópiu neodovzdal.
- 328 Okrem toho na účely preukázania, že sporné osvedčenia sú pravé dokumenty, žalobkyňa označuje svedecké výpovede pána Nothelfera a pána Merkeho, podľa ktorých počas stretnutia s ústrednou colnou správou v Ankare v apríli 1999 pán Nothelfer uviedol, že podľa jeho informácií všetky osvedčenia A.TR.1 (nezákonné alebo falošné) boli osvedčené a zaregistrované colnou správou. Zástupca ústredného colného orgánu v Ankare mu odpovedal, že na preskúmanie týchto dokumentov sa nariadilo trestné vyšetrovanie.
- 329 Okrem toho na účely preukázania, že turecké orgány nerozumeli obsahu a dôležitosti pravidiel týkajúcich sa preferenčného režimu a pôvodu tovaru, žalobkyňa označuje svedeckú výpoveď pána Nothelfera a pána Merkeho vo veci ich rozhovoru s pánom Dogranom z úradu hospodárskych vecí tureckého predsedu vlády. Táto výpoveď tiež slúži na preukázanie, že UCLAF oneskorene informoval turecké orgány o dôležitosti preferenčných pravidiel a o povinnosti ich dodržiavania.
- 330 Nakoniec na preukázanie, že Komisia porušila svoju povinnosť upozornenia dovozcov, žalobkyňa označuje ako dôkaz „informáciu Európskej komisie a informáciu Európskeho parlamentu“, ktoré sa týkajú nezákonnosti osvedčení o pôvode rôznych výrobkov v Turecku.

331 Komisia sa domnieva, že označenia dôkazov týkajúcich sa registrov vedených colným úradom v Mersine sú bezvýznamné. Po prvé relevantné znenie dohody o pridružení neupravuje vedenie takýchto registrov. Po druhé Komisia zastáva názor, že turecké colné orgány mohli vydať 32 osvedčení A.TR.1 pre iné časti tovaru ako dodávky sporné v tejto veci.

332 Čo sa týka rozhovorov zástupcov žalobkyne s tureckými orgánmi, Komisia sa domnieva, že posilňujú dôveryhodnosť jej záverov, a preto sú nepodstatné. Okrem toho Komisia zastáva názor, že potvrdenie pána Nothelfera, podľa ktorého niektorí členovia tímu predsedu vlády nepoznali právnu úpravu týkajúcu sa pôvodu a preferenčného cla, je bezvýznamné a podstatné je, že colné správy poznajú tieto pravidlá.

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa

333 Pokiaľ ide o označenie dôkazov uvedených žalobkyňou, stačí uviesť, že vzhľadom na uvedené (pozri najmä body 150 a nasl., 161 a nasl., 216 a 276) sú všetky nepodstatné. Nie je preto opodstatnené im vyhovieť.

O trovách

334 V súlade s ustanovením článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi žalovanej v tomto zmysle.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Žalobkyňa je povinná nahradiť trovy konania.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 6. februára 2007.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

M. Vilaras

Obsah

Právny rámec	II - 294
A — Právna úprava preferenčného režimu	II - 294
1. Právna úprava platná počas prechodného obdobia	II - 296
2. Právna úprava platná počas záverečného obdobia	II - 299
B — Colná právna úprava	II - 301
1. Právna úprava odpustenia cla	II - 301
2. Právna úprava pravidiel pôvodu	II - 304
C — Právna úprava dôverného charakteru niektorých dokumentov	II - 306
Skutkové okolnosti	II - 309
A — Sporné dovozy	II - 309
B — Trestné a správne konanie pred talianskymi orgánmi a orgánmi Spoločenstva	II - 312
C — Osvedčenie D 437214	II - 314
Konanie a návrhy účastníkov konania	II - 315
Právny stav	II - 316
A — O prvom žalobnom dôvode, týkajúcom sa porušenia práva na obranu	II - 317
1. Tvrdenia účastníkov konania	II - 317
2. Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 321
B — O druhom žalobnom dôvode, vychádzajúcom z porušenia článku 239 CKS ...	II - 326
1. O sprievodnom osvedčení A.TR.1 D 437214	II - 326
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 326
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 331

2. O nesplnení povinnosti pripísateľnom tureckým orgánom	II - 335
a) O vzoroch pečiatok a podpisov	II - 335
Tvrdenia účastníkov konania	II - 335
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 339
— Úvodné pripomienky	II - 339
— O podstate	II - 339
b) O registrácii osvedčení tureckými orgánmi	II - 340
Tvrdenia účastníkov konania	II - 340
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 343
c) O súčinnosti tureckých colných orgánov	II - 344
Tvrdenia účastníkov konania	II - 344
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 344
d) O porušení pravidiel v oblasti administratívnej pomoci	II - 345
Tvrdenia účastníkov konania	II - 345
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 352
e) O dodatočných indiciách	II - 357
Tvrdenia žalobkyne	II - 357
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 360
3. O nesplnení si povinnosti zo strany Európskej komisie	II - 361
a) O nevykonaní pravidelnej kontroly preferenčného režimu	II - 362
Tvrdenia účastníkov konania	II - 362
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 366
b) O neoznámení vzorov pečiatok a podpisov	II - 369
Tvrdenia účastníkov konania	II - 369
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 370
	II - 397

c) O nesplnení si povinnosti včasného upozornenia dovozcov	II - 373
Tvrdenia účastníkov konania	II - 373
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 376
d) O nesprávnom posúdení skutočností počas vyšetrovania v Turecku ...	II - 380
Tvrdenia účastníkov konania	II - 380
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 380
4. O neexistencii hrubej nedbanlivosti žalobkyne a posúdení rizík	II - 381
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 381
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 384
C — O treťom žalobnom dôvode vychádzajúcom z porušenia článku 220 ods. 2 písm. b) CKS	II - 385
1. Tvrdenia účastníkov konania	II - 385
2. Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 386
O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania a navrhovaných dôkazných prostriedkoch	II - 388
A — O predložení dokumentov zo správneho spisu	II - 388
1. Tvrdenia účastníkov konania	II - 388
2. Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 389
B — O ďalších dôkazných prostriedkoch	II - 389
1. Tvrdenia účastníkov konania	II - 389
2. Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 391
C — O označení dôkazov	II - 392
1. Tvrdenia účastníkov konania	II - 392
2. Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 394
O trovách	II - 394